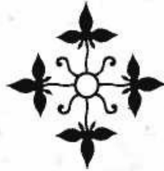
nekrotitanium

Mitoş Micleuşanu & Florin Braghiş
(Planeta Moldova)

nekrotitanium

cyberpunk moldovenesc

CARTIER ***în toate librăriile bune***

Editura Cartier, SRL, str. Bucureşti, nr. 68, Chişinău, MD2012. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr.24, sectorul 2, Bucureşti. E-mail: codexcartier@gmail.com www.cartier.md

Cărţile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România şi Republica Moldova.

Colecţia *C(art)ier* este coordonată de Igor Mocanu
Editor: Gheorghe Erizanu
Ilustraţii: Roman Tolici
Lector: Em. Galaicu-Păun
Coperta: Vitalie Coroban
Design/tehnoredactare: Vitalie Coroban

Cuprins

1. Ionel

Îmi vine sa plang,
dar nu pot de râs.
(din popor)

Ion Gavriliuc s-a născut la ţară, în satul Rădaşca, şi nu prea a avut parte de educaţie în cei patru ani petrecuţi în sânul familiei. Chiar de ziua lui de naştere, Ionel a ajuns la spital cu capul spart şi cu un dinte rupt, fiindcă a stins doar o lumânare din cele patru înfipte în tortul „Olimpiada”, făcut de maică-sa după reţeta decupată cu grijă din „Femeia Moldovei”

Lucrurile au scăpat de sub control atunci când Borea Gavriliuc şi-a dat seama că odrasla lui nu-i capabilă să stingă nişte lumânări, iar concluzia asta, plus vestea că tocmai fusese concediat de la firma de construcţii „Băliguţa Invest”, a pus capac la toate. Dihania de om i-a ars o palmă lui Ionel, iar acesta a zburat de pe

scaun şi s-a lovit cu capul de perete. Pe lângă toate astea, ghiulul de bronz cu cap de Stalin de pe degetul butucănos al lui Borea a nimerit exact dintele copilului. Bineînţeles, gestul tatălui a fost încununat şi de un comentariu plin de înţelepciune părintească:

„Parastasu’ şi prohodu’ cui ţi-o mai zâdit pi faţa pământului! Dacă amu nu poţ’ stânji patru lum’nări, apu la patruzăşi, ca mini, cum ai să te discurci, debilule!”

Despre bocancul încasat de mama lui Ionel, fiindcă a sărit în apărarea odraslei, nu mai vorbim, că ni se ridică tensiunea.

Să ne întoarcem la concedierea lui Borea de la „Băliguţa Invest”, unde acesta era un respectat strângător de baligă. Dat fiind faptul că firma era condusă de Vasea Colţun, despre care Gavriliuc a spus la o beţie că este hueputală[1], e uşor de înţeles motivul concedierii. În cele din urmă, într-o seară, ca să-şi mai înece amarul, Borea a intrat pe la vecinul său, Mişa Pleoaşcă, unde a dat peste cap trei pahare de samagon[2] cu iz de skipidar[3]. La plecare, în timp ce Gavriliuc se îndrepta către casă, Valera Pelin, un personaj proaspăt în această carte, a început să vomite apăsat, ca să nu spunem borască. Aceste două evenimente (borâtura lui Valera Pelin şi plecarea lui Borea Gavriliuc spre casă) aparent nu aveau cum să se intersecteze, dar cu toate astea, interferenţele cauzale au dus la un deznodământ cât se poate de sinistru. Aşadar, Valera Pelin era tractorist şi tocmai se afla la volanul buldozerului său DT-75, când s-a trezit cu Gavriliuc în faţă. Mort de beat, Borea a observat trei tractoare în loc de unul şi, nedumerit, n-a mai ştiut încotro s-o apuce. Aici însă mai intervine un detaliu

[1] Hueputală - bulangiu, băgăcios

[2] Samagon - un soi de palincă din sfeclă de zahăr, „sfeclomiţin”.

[3] Skipidar - diluant, terebentină.

extrem de important, şi anume:

Cu o zi înainte, Liuba, soţia lui Valera Pelin, a călcat în excrementele motanului Murik. Fiind mai necrofag din fire, motanul se înfruptase dintr-o hienă moartă, aruncată în râpa din spatele casei. Povestea cu hiena e simplă. Alde Pelin au primit-o în dar de la un pediatru african, venit în Moldova la perfecţionare. Dar n-a durat mult până când familia Pelin a intrat în conflict cu vecinii din cauza ţipetelor stridente pe care le scotea hiena noapte după noapte. În cele din urmă, înfuriaţi pe dihania paranoică, vecinii au „servit-o” cu mămăligă plină cu ace sau cârlige de pescuit, oricum, la autopsia hienei nu s-a ajuns.

Aşadar, călcând în excrementele motanului necrofag, Liuba Pelin şi-a pierdut echilibrul şi a căzut extrem de nereuşit, fracturându-şi coloana într-o piatră ascuţită. Ştiind însă că Valera trebuia să sosească din clipă în clipă, iar mâncarea nu era pregătită, biata femeie a făcut o sforţare supraomenească şi s-a târât până în bucătărie. Acolo şi-a dat seama că fasolea nu era adusă din pod, iar în frigider nu era decât un castronel cu resturi de mâncare acrită pentru Murik. Până la urmă, riscând să fie ruptă-n bătaie, Liuba l-a servit pe Valera cu resturile clocotite în apă, ca să le dea un iz de ciorbă. Valera, cam ciupit şi hămesit, a lins farfuria, după care a calificat-o pe Liuba drept „proastă ca oaia” pentru că şi-a fracturat coloana. În cele din urmă, a încălecat tractorul şi a plecat înapoi la treabă. Aşanumita ciorbă, plus litrul de vodcă de la „brigadă” şi încă două pahare de krepleak[4] la Vanea Draconu pentru smulsul unui stejar putred, au generat mai târziu o arsură intensă în stomacul lui Valera, după care o vomă acidă, care, prelingându-se în instalaţia electrică a buldozerului a produs un scurt-circuit fatal. Drept urmare, frânele n-au mai funcţionat, Valera a

[4] Krepleak - vin dulce „întărit” cu alcool.

scăpat buldozerul de sub control, iar acesta nu l-a iertat pe Borea Gavriliuc, care şi-a găsit sfârşitul sub şenila lui călită. Tot ce a lăsat Borea în urma lui a fost ghiulul cu cap de Stalin şi un morman de noroi cu maţe. Astfel, Ionel a rămas fără tată, Valera s-a ales cu opt ani la „Pruncu”, iar Liuba a nimerit pe mâinile celebrului bioenergetician Amihalachioaie, care a pus-o pe picioare, a luat-o de soţie şi a asigurat-o cu botox pe toată viaţa.

Nu a durat mult până când Ionel Gavriliuc a rămas şi fără mamă. Întoarsă acasă de la înmormântarea soţului, aceasta s-a aşezat la masa de pomenire întinsă în drum, unde se adunase aproape tot satul. Printre mâncărurile alese precum sarmalele, plachia, coliva, pe masă mai erau şi nişte chifteluţe dubioase, uşor albăstrui. Sătenii care au mâncat din ele au intrat în comă câteva ore mai târziu, deoarece proaspăta văduvă pregătise chifteluţele din porcul lor, Şurik, grav bolnav de „Lingoare purpurie”.

Toţi sătenii care au gustat măcar o chifteluţă cu lingoare au intrat în comă, iar din comă au nimerit probabil în purgatoriu, fiindcă au făcut spume la gură. Şi Ionel a mâncat chifteluţe fatale, dar n-a păţit nimic. Nici n-a râgâit, dimpotrivă, a mâncat mai multe, fiindcă maică-sa, cam buhăită de la cele treisprezece pahare de krepleak „zdrobite” la praznic, a fost foarte insistentă şi chiar a ţipat la el:

— Vaniuşa! De ce nu mănânci? Vrei să ajungi ca negrişorii din Africa, cu muşte în colţul ochiului holbat de foame şi sete? Mănâncă, copchile, că te dau pe mâna capitaliştilor şi ei au să-ţi facă injecţii cu vaccinuri de-a’ lor experimentale şi ai să ajungi în Angola, la ţânţari, scorpioni şi anaconde nesătule!

Auzind astea, Ionel a înfulecat vreo zece chifteluţe. Peste câteva ore, după cum am spus, lumea a început să dea ochii peste cap, prăbuşindu-se care şi unde, cu

spume la gură, dar Ionel era bine mersi. A fugit zglobiu de la masă şi s-a apucat să fugărească şobolanii prin râpă.

Nu ştim exact ce s-a întâmplat mai departe, dar puţină lume a scăpat cu viaţă în satul Rădaşca. Doar cei care n-au venit la înmormântarea lui Gavriliuc, adică trei ologi, patru nou-născuţi şi o bătrână surdă pe patul de moarte. În cele din urmă, Ionel a ajuns pe mâna unchiului său, Victor Bulbuc, o brută din satul vecin. Bulbuc era atât de ocupat, încât l-a închis pe Ionel în beci, fiindcă n-avea timp de el. Doar îi arunca din când în când câte un boţ de mămăligă, după care trăgea zăvorul şi îşi vedea de treburi. Culmea culmilor, Ionel s-a obişnuit repede cu întunericul, cu licuricii de mucegai şi limacşii, iar în cei trei ani petrecuţi în pivniţă, nu numai că a supravieţuit, dar şi s-a dezvoltat armonios, plus că a umplut zidurile beciului cu desene rupestre mai ceva ca la Altamira. Asta l-a scos din minţi pe unchiul Victor, care spera ca Ionel să moară de pneumonie, iar el să rămână unicul moştenitor al gospodăriei soţilor Gavriliuc. Bulbuc aflase de la Anastasia Rărunchi, o moaşă bătrână de la Bucovăţ, că sub casa familiei Gavriliuc este îngropat vestitul speculant Seva Traur, de la Odessa. Cum a ajuns Traur sub casa lui Gavriliuc? Foarte simplu. Jorică Rărunchi, soţul moaşei, era un bişniţar temut pe vremuri. El a avut ghinionul să-l cunoască pe Traur şi după prima afacere, când a comparat banii investiţi cu cei câştigaţi, s-a simţit jignit. Fiind un om impulsiv, Jorică n-a stat prea mult pe gânduri şi i-a aplicat lui Seva Traur un ciocan în tâmplă. Ciocanul era mare, Jorică puternic, iar Traur avea un craniu fragil. Realizând problematica situaţiei, Rărunchi a dezmembrat cadavrul şi l-a îngropat în locul unde, mai târziu, familia Gavriliuc şi-a ridicat casa. Descumpănit şi speriat, Jorică n-a mai cercetat buzunarele lui Traur, iar

din această cauză nu şi-a permis-o pe Olimpia Buturugă, mezina brigadierului, pe care acesta a promis-o oricui va veni la poartă într-o Ceaikă purpurie cu numere de Moscova.

Dar să ne întoarcem la Victor Bulbuc, unchiul sinistru. Superstiţios din fire, acesta nu putea începe exhumarea lui Traur, deoarece mama lui Ionel, înainte de a muri din cauza chifteluţelor toxice, i-a şoptit lui Bulbuc:

— Dacă te atingi de casă înainte să moară Ionel, dau slujbă neagră peste tine din mormânt!

Pe Bulbuc îl enerva nu atât rezistenţa lui Ionel, cât faptul că i-a promis bătrânei Anastasia că o va satisface sexual până la moarte. Evident, în schimbul informaţiilor despre Traur. Peste trei săptămâni Bulbuc n-a mai putut face faţă cerinţelor perverse ale bătrânei şi a gâtuit-o cu un cablu de fierbător, după care a îndesat-o în sobă. Cadavrul bătrânei nu a mai fost găsit, dar miliţianul satului, Grişa Rotaru, a început să-l viziteze pe Bulbuc tot mai des şi mai des…

2. Ficat blindat

Grişa Rotaru a devenit alcoolic înainte de a se naşte, când o mătuşă de-a lui, Elena Pavlovna Saneva, o distinsă doamnă din oraşul Vologda, a venit în vizită la Maria Rotaru-Shepard, bunica lui Grişa. Doamna Rotaru-Shepard era specialistă în ocultism şi medicină naturistă. Crescută la Praga, şcolită la Londra şi măritată la Liverpool cu lordul Imre Shepard, de origine maghiară, Maria Rotaru îşi câştiga pâinea prin anii ’20 tămăduind oamenii de tifos, ciumă şi holeră. Practic, ea punea pe picioare în cinci minute orice persoană aflată în ultimul stadiu de ciumă, cu febra sărind peste 40. Această abilitate extraordinară i-a adus doamnei Rotaru o avere considerabilă, un castel la Budapesta, o mansardă imensă la Paris, un lănţişor de restaurante în Bucureştiul interbelic, un lupanar la Berlin, un Rolls Royce Silver Fantom (ediţie limitată) şi renumita barcă reactivă „Bloody Hell”, cu care a fost stabilit un record

de viteză pe lacul Michigan în 1941. În cele din urmă, doamna Rotaru a rămas văduvă, şi-a donat averea Bisericii Anglicane şi s-a întors la Lozova doar cu o valiză de lenjerie intimă.

Sosită în vizită la alde Rotaru, Elena Pavlovna Saneva i-a destăinuit doamnei Shepard o metodă inedită de a scăpa de alcoolism prin tratament din fragedă pruncie. Drept rezultat, spunea Saneva, copilul nu va mai deveni niciodată alcoolic. Metoda se numea „Ficat blindat” şi consta în administrarea progresivă de alcool copiilor, care, obişnuindu-se cu cantităţi din ce în ce mai mari, nu mai puteau să se îmbete niciodată. Aproape senilă, doamna Rotaru-Shepard a hotărât să înceapă tratamentul nepoţelului său, Grişa, care se afla pe atunci în burta mamei sale, Elvira. Tânăra mamă a fost silită să consume câte un litru de samagon pe zi, pentru ca fătul din burta ei să primească măcar zece grame de spirt curat. Elvira a avut o naştere grea. Într-o zi, din cauza greţurilor intense, ea s-a dezechilibrat pe scara din pivniţă şi a căzut peste un butoi cu licoare „Kosoglaz”, din sânge de iepure, miere şi spirt, pregătit de bunica Maria în eventualitatea unei epidemii de holeră. Butoiul s-a răsturnat peste un poloboc mai mare cu vin, iar acela s-a rostogolit, s-a lovit de perete, a crăpat şi s-a vărsat. Dacă sărmana Elvira ar fi lăsat-o mai moale cu samagonul în ultimele şapte luni, pruncul n-ar fi avut chef să iasă din pântec, dar fiindcă avea un suşneak[5] incredibil, mirosul de drojdie l-a făcut să ţâşnească din maică-sa direct în băltoaca de vin.

Au fost găsiţi a doua zi. Elvira nu mai dădea semne de viaţă, dar micuţul Grişa nu părea să aibă probleme. Balta de vin i-a asigurat vitaminele necesare pe moment, iar apoi bunica l-a pus pe picioare, cu biberoane de chefir şi licori care mai de care mai

[5] Suşneak – mahmureală, sete.

oculte. Cu Elvira a fost mai greu, fiindcă hemoragia o sleise de puteri şi bătrâna a fost nevoită să-i facă injecţii cu compot de vişine şi suc de sfeclă. În afară de asta, vaca de la care era alăptat Grişa era supusă unor tratamente inumane, pentru a o sili să bea câte o căldare de vodcă pe zi. Astfel, Grişa s-a dezvoltat destul de bine şi la nouăsprezece ani a intrat fără efort la Academia de Poliţie din Dubăsari.

3. New York New York!

După ce a absolvit cu brio Academia de Poliţie, Grişa a fost trimis la practică în Brooklyn, deoarece unul dintre amanţii doamnei Rotaru era chiar şeful Poliţiei Federale din statul New York. La sosire, lui Grişa i-a fost încredinţat cazul canibalului Bobby Burger, poreclit „Nekropath”. Cei zece detectivi de elită care lucrau la caz n-au reuşit să rezolve nimic în zece ani şi astfel cazul a ajuns pe mâna lui Grişa, despre care se ştia că are o intuiţie unică, bazată pe vapori de alcool. Singurul indiciu pe care îl avea poliţia americană în cazul „Nekropath” era o groapă comună cu 665 de cadavre, care aveau inimile smulse şi craniile umplute cu tămâie. A doua zi după sosirea în America, Grişa a „zdrobit” nouă sticle de vodcă „Beria”, şi-a refăcut forţele şi s-a apucat de caz. Geniul său de miliţian trecut prin foc şi pară a uimit o lume întreagă.

Într-o dimineaţă, după ce a vomat scurt, fiindcă a

băut din greşeală nişte apă, Grişa a plecat la San Diego cu avionul personal, primit în dar de la Michael Douglas de Ziua Armatei la un carnaval în Detroit. De fapt, Grişa a fost chemat de urgenţă la San Diego, unde a mai fost descoperită o groapă comună, de data aceasta cu 665 de lebede fără cap. Acolo, Grişa a făcut câteva măsurători superficiale, câteva fotografii, apoi s-a întors la New York, a dat buzna în sediul CNN şi a declarat oficial că Bobby Burger este ca şi prins, fiindcă se afla în apropiere, cel mai probabil într-o rulotă închisă la culoare. Impresionaţi de metoda deductivă, logica şi intuiţia poliţistului din Moldova, poliţiştii americani au organizat o razie neiertătoare, au ciuruit vreo zece rulote dubioase, au carbonizat cu aruncătoarele de flăcări vreo două dubiţe care se hâţânau, după care au dat peste o rulotă neagră pe care scria cu sânge vâscos „Nekropath”. Poliţiştilor le-a îngheţat sângele în vene şi n-au avut curajul să deschidă focul asupra rulotei cu pricina. În scurt timp a apărut şi Grişa, cu o pălărie á la Al Capone. Şi-a aprins alene un trabuc şi a urlat în megafon cu o voce de la care Statuia Libertăţii a sunat a gol:

„Uăi lepădătură, ieş afarî cî ti mănânc di jiu, blea!”

Poliţiştii americani n-au înţeles ce-a zis Grişa, dar aveau încredere oarbă în el şi aşteptau relaxaţi deznodământul. Peste nici un minut, din rulota duhnind a mortăciune a ieşit tremurând un omulean tuciuriu cu gura murdară de sânge şi ochii scăpărând diavoleşte. Astfel, canibalul a ajuns pe scaunul electric, iar cadavrul său a mai fost condamnat la o mie de ani de putrefacţie în puşcăria specială pentru morţi periculoşi.

America a scăpat de insomnii, iar Grişa a fost decorat cu Steaua lui Lincoln şi a fost propus pentru gradul de Mareşal al Forţelor Americane de Elită. Grişa însă a refuzat gradul, medaliile şi premiul în valoare de

un milion de dolari pe an, până la moarte.

Dezamăgit de celebritatea care l-a transformat într-o ţintă sigură pentru tabloide şi televiziune, plus că era oprit permanent în plină stradă de femei frumoase care îi propuneau trupul şi sufletul, Grişa n-a rezistat şi a hotărât să se întoarcă în satul natal, ca să-l cerceteze mai atent pe Victor Bulbuc, fiindcă îl simţea implicat în dispariţia bătrânei Anastasia Rărunchi şi nu numai. „Decât fruntaş la New York, mai bine miliţian de treabă la ţară!", le-a explicat Grişa americanilor insistenţi.

4. Unchiul diabolic

Întors la baştină, Grişa Rotaru l-a vizitat din nou pe Bulbuc, unchiul lui Ionel Gavriliuc. Îngrijorat de vizitele miliţianului, Bulbuc s-a gândit să-l mituiască, dar Grişa tocmai refuzase onorurile şi bogăţia care îl aşteptau la New York, deci era incoruptibil. Pe de altă parte, Bulbuc nu mai ştia ce să facă cu Ionel, fiindcă acesta nu mai murea, iar din cauza asta, Bulbuc nu avea curajul să înceapă săpăturile în căutarea lui Traur, despre care se zvonea că ar fi avut buzunarele pline cu diamante, la vremea când a dispărut. Nerăbdător şi nervos, Victor Bulbuc l-a scos pe Ionel din pivniţă şi l-a dus la spitalul raional, unde îl aştepta nerăbdător Serafim Ivanovici Trosnet, un chirurg alcoolic poreclit Mengel, prieten la cataramă cu Bulbuc. În schimbul unei canistre de samagon, chirurgul ia promis lui Bulbuc că va găsi o soluţie pentru a-l omorî pe Ionică fără să trezească vreo suspiciune.

În primul rând, Ionel era imun la otrăvuri. Bulbuc şi Trosnet au înţeles acest lucru deoarece îi dădeau copilului în fiecare zi câte o strachină de lături cu cianură de potasiu, dar metoda n-a funcţionat şi brutele au hotărât să recurgă la preparate neuroparalizante precum Sarin, Zoman sau VX, pentru a sparge zidul imunitar al copilului. Dar fără succes. După ce nici tratamentul cu Fosgen şi Fentanil n-a funcţionat, Ionel a fost hrănit cu Antrax presărat pe îngheţată sau dizolvat în sirop de căpşuni. Din acest motiv, surorile medicale care furau îngheţată de la Ionel au murit în câteva zile.

Mai departe, Bulbuc şi Trosnet au trecut la agenţi patogeni mai exotici. Au încercat pe rând holera, ebola, malaria, salmonela şi trichineloza, dar fără efect. În cele din urmă, când nici injecţia cu mercur sau vaporii de amoniac nu l-au afectat pe Ionel, Bulbuc şi Trosnet au înţeles că totul e în zadar, deoarece murise aproape tot spitalul, iar saloanele erau pline de cadavre în descompunere. Câinii şi corbii se adunaseră afară hămesiţi, iar Ionel era la fel de rumen şi vesel ca înainte. Echipaţi cu măşti antigaz şi costume de protecţie, Bulbuc şi Trosnet au făcut o ultimă sforţare, aruncându-l pe Ionel într-un cazan industrial cu acid sulfuric pe care l-au astupat ermetic, l-au înfierbântat până la 300 de grade, apoi l-au conectat la o sursă de curent de 10.000 de volţi. Au aşteptat trei ore ca să fie siguri, dar… nu le-a mers. Ionel a ieşit din cazan zâmbind, s-a scuturat de acid şi s-a uitat nedumerit la cei doi. Bulbuc şi Trosnet erau, deopotrivă, stupefiaţi şi turbaţi de mânie. În cele din urmă au hotărât că Ionel trebuie să moară de moarte violentă, chiar dacă asta atrăgea blestemul de sub pământ al mamei sale.

5. Bestiile se dezlănţuie

Într-o seară, Bulbuc şi Trosnet l-au luat cu furcile din pat pe Ionel, l-au încărcat într-o targă ruginită, după care au coborât cu liftul în morga spitalului. Acolo au încercat să-i străpungă inima cu o baionetă, dar copilul nici nu sângera şi nici nu ţipa, iar rana se prindea imediat la loc. Atunci, Trosnet a propus să-i bage băiatului capul în ghilotina hidraulică inventată de el pentru amputaţiile de rutină. După o clipă de remuşcare şi o lacrimă în colţul ochiului, Bulbuc şi-a dat acordul, iar chirurgul a îndeplinit sarcina nu tocmai uşoară. Şi culmea, imediat ce capul a fost secţionat, cei doi „umanişti" au leşinat pentru câteva secunde, iar când şi-au revenit, Ionel era tot acolo, zâmbitor, fără nicio rană, întreg şi sănătos. În schimb, toporul însângerat şi aruncat într-o parte era un semn mai mult decât sinistru.

Imediat după aceasta, chirurgul a turbat de tot şi a

început să-l lovească pe Ionel cu o rangă metalică în cap, iar unchiul, vânăt de mânie, îl străpungea cu baioneta unde apuca, fără să se mai controleze. Băiatul însă nici nu se opunea, nici nu striga şi nici nu murea! După ce bestiile s-au prăbuşit sleite de puteri, Ionel s-a uitat la unchiul său, a scăpat o lacrimă şi l-a întrebat cu tristeţe în glas:

— Deadea Vitea, de ce te chinui să mă omori? Crezi că sufletul matale nu colcăie deja cu păcate negre, crezi că smoala în care vei clocoti va fi o baie de relaxare? Crezi că viermii întunericului care îţi vor mânca ochii din cap te vor dezmierda? Crezi că demonii care te vor jupui de viu vor folosi anestezie, sau crezi că blestemul mamei mele a fost o glumă?

Pe moment s-a făcut linişte, apoi cei doi s-au apucat de cap, au căzut în genunchi şi au început să urle ca două fiare încolţite. Exact atunci, pe lângă spital trecea îngândurat Grişa Rotaru, care tocmai se întorcea de la un film cu Van Damme. El a auzit urletele celor doi, a alergat la morgă şi a dat peste cei doi criminali şi copilul nemuritor. După o bătaie ca în filmul pe care l-a văzut, Grişa i-a doborât pe cei doi cu câte un high-kick la cap. Apoi le-a pus cătuşele, le-a dat la cioc şi i-a închis într-un frigider. Până la urmă, sadicii au primit câte douăzeci de ani de puşcărie, iar Ionel, nu se ştie cum, a ajuns tocmai la Moscova, în îngrijirea academicianului Vladimir Koshkin.

6. Moştenirea

În data de 8 septembrie, aflându-se în cantina puşcăriei de maximă siguranţă de la Dobruşca şi folosindu-se de panica creată în urma unui măcel în care a murit un cuţitar vestit şi nouă gardieni, deţinuţii Bulbuc şi Trosnet, alături de alţi doi ucigaşi, au pătruns în cabinetul stomatologului Eduard Vrabie şi au declarat că au dureri insuportabile de măsele. Urmând un plan bine pus la punct, deţinuţii l-au forţat pe medic să le scoată câte o măsea. Doctorul, un om corect, n-a acceptat să le scoată măsele fără motiv şi a fost tranşat dintr-o lovitură de cosor, de la buric până la gât. Maţele lui au fost întinse pe tot perimetrul cabinetului stomatologic, dar vestea de om bun şi stomatolog corect i-a mers până la Sahalin. Imediat după acest incident, nu se ştie de unde, în puşcărie şi-a făcut apariţia o bătrână bizară, aparent inofensivă. Ea a intrat în biroul şefului de puşcărie Potapov, s-a

prezentat drept Serafima Cozonac şi a declarat că este străbunica lui. În afară de asta, bătrâna i-a promis lui Potapov drept moştenire un conac misterios în Pădurea Bursuc, după care, nitam-nisam, a cerut să fie întemniţată între camerele deţinutilor Bulbuc şi Trosnet.

Potapov a rămas cu gura căscată, dar bătrâna Serafima i-a explicat înlăcrimată că ea şi-a dorit din copilărie să ajungă în Gulag, dar n-a reuşit. Mai mult decât atât, când Serafima a aflat din gura lumii despre Bulbuc şi Trosnet, a hotărât că trebuie neapărat să-i cunoască. După incidentul de la stomatologie, cei doi au fost izolaţi la subsol, în două camere de beton cu orificii doar pentru aerisire şi mâncare. Între aceste două camere mai era una liberă, în care baba Serafima îşi dorea nespus de mult să fie închisă. Analizând actele de proprietate, legate de conacul de la Bursuc, căpitanul Potapov a acceptat condiţiile bătrânei şi a închis-o unde i-a poftit inima, fără să bănuiască nimic.

7. Ţintirimul

De fapt, conacul s-a dovedit a fi o colibă amărâtă, aparţinând vestitului pustnic taciturn, Sile din Bursuc, despre care se spunea că ştie mai multe decât toţi savanţii de la CERN la un loc cu cei de la Centrul de Cercetări Metafizice de la Praga, plus cei de la Institutul de Probabilistică Noncauzală şi Determinism Cuantic de la Luxemburg. Cu toate astea, dacă îl întrebai ceva pe pustnic, el ridica din umeri în semn că nu ştie nimic. Un fapt însă era cert, coliba lui se afla în apropierea unui cimitir cunoscut drept „Ţintirimul bântuit de lângă fântâna secată din Bursuc”. Când a ajuns acolo, căpitanul Potapov a dat de pustnic şi l-a întrebat unde-i conacul. Acesta a ridicat din umeri, iar Potapov a scos un Mauzer ostenit de prea multe execuţii, l-a sprijinit în fruntea pustnicului şi a repetat întrebarea. Sile i-a zâmbit fără să dea semne de îngrijorare. Asta l-a înfuriat peste măsură pe Potapov şi

el a tras. Glontele nătâng n-a ocolit creierul pustnicului, iar în acel moment, toţi savanţii din lume au tresărit sincronizat, fără să-şi dea seama că universul tocmai a pierdut ceva ce ştia doar Sile din Bursuc.

După execuţia pustnicului, Potapov a întors coliba pe dos, dar n-a găsit decât un creion şi câteva reviste *Nauka i jizn’* [6] pline de corecturi şi însemnări indescifrabile. Totuşi, în una dintre reviste, Potapov a găsit o hartă îngălbenită, plină de cruciuliţe şi săgeţi, dintre care unele roşii, iar altele negre. Potapov ştia despre „Ţintirimul bântuit” din apropiere şi a presupus că harta e legată de vreo comoară ascunsă acolo. Fără să stea mult pe gânduri, Potapov a stropit cadavrul şi coliba cu benzină, le-a dat foc, a urcat în Uazik şi a dispărut.

A doua zi cu noaptea-n cap, Potapov s-a întors la ţintirim împreună cu soţia sa şi cele trei fiice, Masha, Dasha şi Nataşa. Căpitanul a calculat că dacă vor săpa cu toţii câte opt ore pe zi, vor dezgropa cel puţin zece morminte pe zi, astfel încât în maxim trei luni el ar putea deveni cel mai bogat temnicier din lume. Însă planul avea să fie compromis încă de la primele săpături când, enervându-se pe Dasha, mezina de treisprezece ani care făcea mofturi, a lovit-o cu târnăcopul în cap şi a omorât-o. Soţia lui, care şi-a luat şi ea un pumn în plex, tremurând de frică alături de fiicele rămase în viaţă, a continuat săpăturile, dar cu randament scăzut.

Peste trei zile de săpături epuizante, transpirat şi roşu de mânie, Potapov a scos Mauzerul şi a tras în aer. Glontele a perforat rezervorul avionului Mig 21, pilotat de Timur Kukuruz, care a pus pariu cu fratele său mai mare, Petrică, de 16 ani, că va fura avionul de la o bază militară de lângă Tiraspol. Mig-ul s-a prăbuşit

---

[6] *Nauka i jizn’ – Ştiinţa şi viaţa,* revistă celebră în fosta URSS.

nu departe de cimitir, dar puradelul de şapte ani a reuşit să se catapulteze cu succes. Până la urmă, Potapov a renunţat la săpături, şi-a trimis fetele acasă, apoi s-a întors la puşcărie, a coborât în subsolul unde o ţinea pe bătrână şi a ţipat la ea nervos:

— Ascultă la mine, kioki hăi! Aşa nu merge! Matale mi-ai promis un conac, da' eu n-am văzut niciun conac nicăieri! Ca să stai închisă aici, trebuie să omori pe cineva. Altfel eu nu te pot ţine aşa, ca pe o femeie cumsecade. Dar nici nu-ţi dau drumu' până nu clarific dacă eşti sau nu mătuşa mea! Îţi bag în cârcă o crimă nerezolvată de vreo patru ani… cine ştie, poate chiar netali eşti criminala!

Spunând acestea, directorul a rânjit răutacios, a tras zăvoarele şi s-a întors în biroul său. Baba, în schimb, era foarte calmă, chiar zâmbea pe sub mustaţă, fiindcă împreună cu vecinii săi de carceră, Bulbuc şi Trosnet, deja pregătiseră un plan de evadare cu numele de cod „Evadarea".

8. Evadarea

Dacă vă mai amintiţi, Bulbuc şi Trosnet l-au măcelărit pe stomatologul închisorii. Atunci ei n-au pierdut timpul degeaba şi s-au înarmat cu câteva instrumente chirurgicale. La momentul potrivit, Bulbuc l-a înşfăcat de mână pe gardianul care-i băga lături prin gaura din perete, i-a fracturat-o, a secţionat restul cu bisturiul şi i-a spus că dacă vrea să-şi recupereze încheietura, trebuie să deschidă uşa. Gardianul a deschis-o imediat, dar în loc de mână s-a ales cu un bisturiu în ochi. Astfel, Bulbuc a ieşit, l-a eliberat pe Trosnet, apoi pe babă, după care au urcat cu toţii la parterul puşcăriei. Acolo l-au luat ostatic pe gardianul Takeshi Sagawa, venit tocmai din Yokohama pentru schimb de experienţă. Sagawa era poreclit „Titirezul Năzdrăvan”, pentru viteza cu care se răsucea pe călcâie când lovea cu bastonul în cap. Până la urmă, cu ajutorul lui Sagawa, cei trei au evadat din puşcărie,

după care l-au spintecat pe diagonală, înscenând un harakiri.

În timp ce alerga după ei prin puşcărie, Potapov s-a împiedicat de bocancul temutului puşcăriaş Goşa Dubăsarski, poreclit „Morcovul Negru”. Acesta era cunoscut pentru abilităţile sale sexuale şi elefantismul organelor de reproducere. „Morcovul Negru” era atât de experimentat în a-şi satisface poftele pe neobservate, încât Potapov şi-a dat seama că a fost violat abia după ce a ajuns la porţile exterioare ale închisorii şi a văzut Uazik-ul său plecând în trombă. Foarte supărat şi plin de sperma lui Goşa, Potapov a hotărât în primul rând să apeleze la vodcă, apoi să se răzbune cât mai odios. Gardienii Borea Muscă, Vitea Potop şi Ghena Glod s-au alăturat şi ei la beţia spontană, contribuind cu nouă sticle de vodcă „Ion Soltîs”. În final, au intrat cu toţii în comă alcoolică, unde s-au întâlnit cu Ogopogo şi au rămas bâlbâiţi pe viaţă.

Între timp, în puşcărie a izbucnit o răscoală în toată regula, iar când Potapov şi-a revenit din beţie, a propus înăbuşirea răscoalei prin bombardament. El şi-a amintit că în depozitul puşcăriei mai erau trei butoaie cu napalm proaspăt pe care generalul Dobaru, vecinul lui Potapov, le-a pierdut la o partidă de durak[7]. Gardienii însă n-au fost de acord cu o metodă atât de inumană şi, până la urmă, au decis unanim să rezolve revolta cu ajutorul a o sută de câini ucigaşi, lihniţi de foame, dresaţi şi modificaţi genetic la Cernobîl. Un pitbull clasic pe lângă un asemenea câine era ca o găină leşinată pe lângă un crocodil turbat. Zis şi făcut. Doar că Potapov i-a subestimat pe deţinuţi, fiindcă aceştia s-au luptat pe viaţă şi pe moarte cu javrele sângeroase. După un măcel apocaliptic, puşcăriaşii au câştigat teren, punând deoparte şi nişte carne de câine

[7] Durak - joc de cărţi rudimentar gen *Popa prostu.*

iradiat, bogată în proteine şi anticorpi. În cele din urmă, Potapov n-a avut de ales şi s-a spânzurat, fiindcă, pe lângă numeroasele eşecuri, a mai fost violat de câteva ori, pe neaşteptate, de experimentatul Goşa Dubăsarski.

9. Baba globală

Deşi foarte bătrână, Serafima Cozonac avea un spirit de afaceri ieşit din comun. Nimeni nici nu bănuia că bătrânica aparent inofensivă conducea pe ascuns, de la ea din căsuţa de lut, o corporaţie gigantică, „Nekrotitanium Constructions Inc.”, un mastodont financiar aflat în creştere vertiginoasă. Cele peste 70 de fabrici de sicrie, 10.000 de magazine de pompe funebre, 30 de şantiere de extras marmură şi granit pentru cripte şi cavouri, 999 de cimitire, precum şi câteva mii de angajaţi, designeri de sicrie şi cripte, firme de tuning funerar, numeroase asociaţii de gropari în cele aproape 100 de ţări din întreaga lume. Toate segmentele corporaţiei funcţionau şi colaborau ca ceasul, fără eroare, sub bagheta bătrânei geniale, care se ascundea noaptea în căsuţa ei ferită de ochii lumii, scotea de sub salteaua putredă laptopul Syntakt G9, se conecta la internet prin satelitul personal şi, pe lângă sutele de filme porno descărcate în timpul liber, superviza şi conducea corporaţia uriaşă.

Pe lângă afacerea de bază, Serafima Cozonac se ocupa şi de implementarea unor idei revoluţionare în domenii de perspectivă precum showbizul, publicitatea şi comunicaţiile. Una dintre idei s-a materializat odată cu apariţia colosului internaţional de publicitate, „Global Cabal”, care a spart piaţa cu seria de superspoturi „Uite ce se poate întâmpla dacă…!”. Prestigiosul producător de cosmetice, „Julius Sensual Care”, i-a comandat babei primul spot, în care apărea un cadavru semidescompus, într-un coşciug ieftin, după care pe ecran apărea mesajul: „Acest individ nefericit nu a folosit spuma de ras Julius Ultra Soft! Iată rezultatul!”. Al doilea spot, comandat de colosul

farmaceutic „Hercool Yes Health Inc.”, consta în filmarea unei procesiuni funerare, după care apărea mesajul:

„Statistic, 78% din persoanele care folosesc medicamentele de la Yes Health au o înmormântare mai reuşită!”.

Spoturile însă nu au fost lansate oficial, deoarece Serafima Cozonac a fost de-a dreptul fascinată de materialul nemontat, după care a cumpărat trustul „Julius Sensual Care” şi l-a desfiinţat a doua zi fără să dea nicio explicaţie. La fel s-a întâmplat şi cu mastodontul „Hercool Yes Health”. În acea toamnă nefastă, pe lângă manifestaţiile din întreaga lume, au rămas fără lucru circa treizeci de mii de oameni şi s-au desfiinţat aproape nouă mii de farmacii.

O altă ciudăţenie care i-a venit în cap bătrânei, în contrast total cu megaafacerile ei, era comerţul cu vată de zahăr la Polul Nord. Din această afacere controversată baba scotea câte o sută de dolari pe an. Nesăbuinţa bătrânei se datora unei boli rare, „Sindromul aritmetic defazat”, cu care ea a fost diagnosticată pe vremuri la Costiujeni. Această boală rară schimbă radical percepţia bolnavului asupra banilor. Dacă, spre exemplu, bolnavul are în total trei lei moldoveneşti, el este convins că ar putea cumpăra cu ei o flotă de submarine nucleare de ultimă generaţie, plus un portavion. Şi invers, dacă bolnavul deţine 100 de milioane de dolari, crede că nu-i ajung de un cheesburger. Pe lângă această afecţiune bizară, bătrâna Serafima avea o capacitate inimaginabilă de calcul, care mai diminua din „Sindromul aritmetic defazat”. Cu alte cuvinte, pe lângă pierderile şi investiţiile nereuşite de circa o sută de miliarde de dolari pe an, baba câştiga o sută de miliarde de dolari pe lună. Şi astăzi, psihiatrul Anatol Rădaşcă de la Costiujeni este convins că baba Serafima a murit de

sărăcie şi foame. Dar în timp ce Anatol Rădaşcă se chinuie să economisească nişte bănuţi pentru o vacanţă la Vadul lui Vodă împreună cu fiica neurochirurgului Stepaniuk, baba Serafima mănâncă icre negre cu polonicul dintr-un bol de argint de zece litri, pe terasa unui castel în Alpi, primit în dar de la premierul Austriei pentru un serviciu neînsemnat. Uite-aşa.

10. Nepotul nemuritor

După evadarea din puşcărie, Bulbuc, Trosnet şi Serafima Cozonac s-au ascuns într-un motel nu departe de Butuceni. Acolo, după trei sticle de vodcă „Kotoffski” şi un menage a trois, cei trei au devenit fraţi de cruce întoarsă, unindu-şi destinele cu câte o crestătură cu briciul în talpă. Dar să facem un salt în trecut ca să aflăm cum a ajuns Serafima Cozonac la Bulbuc, dar mai ales de ce.

Cu ceva timp în urmă, unul dintre spionii bătrânei, închis la Dobruşca, a anunţat-o pe babă despre un oarecare Bulbuc, care se lăuda sus şi tare că are un nepot nemuritor. Acest lucru a intrigat-o pe babă şi ea a hotărât să afle ce şi cum. Pentru asta, bineînţeles, trebuia să ajungă la Bulbuc. Pentru asta s-a dat drept mătuşa lui Potapov, pe care l-a păcălit cu moştenirea, şi astfel s-a trezit între Bulbuc şi Trosnet. După evadare, baba a aflat de la cei doi că Ionel a ajuns pe mâna academicianului Koshkin de la Institutul de Biotehnologie şi Nanorobotică din Moscova. Mai puţin era cunoscut faptul că savantul mai avea un institut secret, undeva la periferia oraşului Aktiubinsk. Anume acolo, în subteranele laboratoarelor de la „Koshkin Robotic Research”, se afla Ionel, care împlinise deja optsprezece ani.

Bătrâna avea deja un „plan uragan” în legătură cu recuperarea lui Ionel şi implicarea lui în afacerea „Nekrotitanium”. Nu rămânea decât să ajungă la Aktiubinsk şi să dea de Koshkin.

11. Afacerea căprioara

Din scrisorile pe care Ionel i le trimitea unchiului Bulbuc drept recunoştinţă pentru tratamentul din copilărie, baba a aflat că academicianul Koshkin a dezvoltat o serie de nanoploşniţe telekinetice, capabile să împroaşte cu acid orice ţintă, chiar şi sub straturile de gheaţă din Antarctica. Asta a convins-o pe Serafima Cozonac să renunţe la afacerea cu vată de zahăr şi să se apuce de un alt proiect: „Căprioara”. Bătrâna visa deja nanoscorpioni programaţi să vâneze căprioare, iepuri şi mistreţi prin pădurile Moldovei. Se visa o celebră vânzătoare de carne, prezentă la mai toate talk-show-urile de la Londra şi Paris. Apoi se visa o faimoasă producătoare de blănuri, cu armata ei de tineri designeri sub papuc. Se visa împroşcând cu icre şi frişcă în doamnele fiţoase venite la probat blănuri şi însoţite de şoferi zvelţi, plini de poante laconice. Dar visul e vis, iar fapta faptă!

La o săptămână după evadare, într-o noapte răcoroasă, baba Serafima a organizat o şedinta extraordinară în buncărul ei de sub căsuţa de lut din Cojuşna. La masa rotundă s-au adunat Serafima, Bulbuc, Trosnet şi consultantul strategic al babei, Vitea Gaigăr. Da, da, chiar el, organizatorul operaţiunii „Uscăciunea” şi al boicotului de la Uzina Vibropribor! Tratativele au durat patru ore, timp în care toată lumea a stat la masa plină cu bucate nemaivăzute. O mămăligă cât o roată de Zil, trei conserve cu paştet[8], o strachină cu murături, zece sticle de vodcă „Ceapaev” şi un borcan de zece litri cu icre negre din care mânca numai baba, cu o lingură lungă din lemn. Al doilea borcan de zece litri, plin cu icre roşii, era băgat sub

[8] Paştet – pateu.

scaunul ei. Observând cum Bulbuc şi Trosnet salivează la vederea icrelor, baba le-a spus:

— Măi flăcăi, eu văd că vă trage la icrişoare, da’ la muncă nu prea vă trage! Ia, hai la treabă, nu mai zăbăliţi buncăru’ că vă dau afară!

Evident, cei doi au înghiţit în sec, Vitea Gaigăr a rânjit cu răutate, iar până dimineaţă, afacerea „Căprioara” a fost pusă pe roate.

12. Strategia „pe scurt”

Planul era foarte simplu. Bulbuc şi Trosnet vor pleca, la Cricova, unde îl vor contacta pe Seva Botnari şi vor prelua de la el o canistră de titan cu „Negru de Purcari”. După asta, cei doi vor pleca la Sevastopol, unde îl vor găsi pe ginecologul Belkin şi vor încerca să cumpere de la el o Ceaika albastră primită în dar de la soţia lui Brejnev. Dacă nu va accepta, îi vor crăpa capul cu ciocanul, vor lua Ceaika şi se vor întoarce în Moldova, la Dănceni. Acolo îl vor căuta pe Slava Grădinaru, un împătimit colecţionar de hot roaduri şi îi vor propune Ceaika în schimbul unui muscle car, Pobeda, preparat de Brabus. Dacă nu va accepta, îi vor crăpa capul cu ciocanul, vor lua Pobeda preparată de Brabus şi vor pleca de urgenţă la Aktiubinsk. Acolo îl vor contacta pe Delta, agentul babei, care îi va pune în legătură cu Timoshenko, şeful vamei din Aktiubinsk. În final, Timoshenko va prelua canistra cu Negru de Purcari de la Cricova, drept mostră pentru un posibil transport de vinuri din Moldova.

Toată treaba asta nu era altceva decât o strategie de acoperire a misiunii de bază, şi anume – recuperarea lui Ionel Gavriliuc din mâinile lui Koshkin.

13. Motel „Severnaya”

Pobeda de 1800 de cai a ajuns la marginea oraşului Aktiubinsk pe la patru dimineaţa şi a parcat în faţa motelului „Severnaya”, lângă un tir cu numere de Cimişlia. Motorul Brabus V16 a scos un mormăit înfundat şi s-a oprit, dar aburii au mai continuat să se ridice vreo oră de pe capota bolidului.

Afară se lumina de ziuă. Bulbuc şi Trosnet au intrat în restaurantul motelului, care era aproape gol. La o masă mai retrasă au zărit o namilă de om, cu faţă rumenă şi blândă de şofer moldovean. Pe masă, lângă el, strălucea o canistră de vreo douzeci de litri. Sub masă, într-o baltă roşiatică, zăcea chelnerul cu faţa buhăită. Namila de om cu faţă blândă părea absent, dar când i-a observat pe cei doi, a urlat:

— O, davai, davai la botu’ calului, blea! Hai că am

reis[9], nah!

Bulbuc şi Trosnet au zâmbit bucuroşi şi s-au aşezat lângă namilă. Acesta a ridicat canistra metalică, a dus-o la gură şi a tras câteva înghiţituri, apoi a transmis-o lui Bulbuc, care a tras şi el un gât, dar s-a înecat, a tuşit de câteva ori convulsiv şi a exclamat:

— Suka blea! Nu ni-am nastroit[10] gâtu' pentru spirt! Am crezut că-i samagon!

Trosnet l-a îmbrâncit pe chelner cu piciorul şi a strigat:

— Scoală, animalî! Adu la oameni nişte murături la spirt! Chelnerul s-a dezmeticit parcă, s-a uitat la cei trei şi a întrebat:

— Gde ia[11]?

Apoi s-a târât de sub masă, lăsând în urma lui o dâră gălbuie. Namila de şofer, cu privire tulbure, a încercat să zică ceva, dar a sughiţat şi a tras o borâtură scurtă pe masă. După ce s-a adunat cu duhul, a spus:

— Spirtu' ista-i cam slab! Ţin minti, vara trecută, ne-o dat cumătru' Jora o canistră de spirt de la measokombinat, amestecat cu sânge di zimbru. La înşeput parcă bei apă rujinită, da' după două pahare, vorgheşti cu morţii, blea budu!

Bulbuc îl privi ironic şi spuse:

— Asta-i huinea! Eu am fost la o nuntă la un văr de-a' meu, la Cricova. Acolo pe masă erau trei feluri di canistre: canistre negre cu spirt de la Medvedevka, canistre roşii cu samagon de la Vaz şi nişte canistre aurii cu „Lacrima Dracului”.

Şoferul a înghiţit în sec şi a holbat ochii:

— Ştiu, ştiu! Lacrima rupe! Nie ni-o turnat o dată la Ulan-Bator, nişte haiduşi din Cecenia un stacanaş[12] di

---

[9] Reis – rută, traseu, transport.
[10] Nastroit – acordat, adaptat.
[11] Gde ia? – unde mă aflu?
[12] Stacanaş – păhăruţ.

„Lacrima Dracului”. Apu eu, după asta m-am pişăt sânji două săptămâni şi ni-o apărut o pată neagră pi limbă. Cu toate că aş mai traji un stacanaş, că tari ni-i dor! Da’ n-am di undi, nu sî găsăşti blea, difiţât!

Bulbuc s-a aplecat la urechea lui şi i-a spus:

— Eu pot să vorghesc cu văru’ meu de la Cricova, el are vreo două canistre de „Lacrimă”. Numa’ că el nu vinde! Face barter.

— Şi fel di barter?

— Barter pe Vint[13]!

Şoferul s-a ridicat brusc în picioare, s-a prăvălit peste masă, apoi s-a ridicat din nou şi, clătinându-se cu ochii bulbucaţi, a întins mâna spre tirul din parcarea motelului.

— Îl vezi?

— Da.

— Îi plin cu Vint. De la Sahalin, de la o bază militară. Zece tone, blea!

— Şi fel de Vint? Experimental?

— Uăi Budulai, aista-i vint iadernâi![14] Se cheamă V-tron. Eu trebuie să-l duc la o bază militară în Kazahstan. Acolo este un batalion de soldaţi care trăiesc sub pământ. Ei mai trag din când în când câte 50 de grame de V-tron, ca să lupte cu demonii. Tremensu-i sărbătoare pe lângă efectele vintului ista! Cică de la 20 de grame te întâlneşti cu Stalin! De la 30 dai mâna cu tine! De la 50 intri-n horă cu Michiduţă, da’ di la 100… nimeni nu s-o întors să povestească!

Bulbuc şi Trosnet au schimbat câteva priviri, după care Trosnet a scos din sân un TT cu amortizor şi a tras două focuri în capul şoferului. Apoi, Bulbuc l-a cotrobăit cu atenţie prin buzunare, găsind actele şi cheile. Când au ieşit din restaurant, cei doi au observat lângă un mesteacăn însingurat o Nivă albă cu geamuri fumurii şi

---

[13] Vint – pervitin, drog psihotrop.

[14] Iadernâi – nuclear.

cu numere de Chişinău.

Cei doi au mai schimbat câte o privire, apoi Bulbuc a urcat în tir, iar Trosnet s-a dus să verifice Niva. A ciocănit în geamul fumuriu, iar acesta a coborât încet.

În Nivă se afla nimeni altul decât Grişa Rotaru, miliţianul genial. Cei doi s-au uitat încruntaţi unul la altul, iar Grişa a rupt tăcerea.

— Şi faşiţi aişi, blea?

— Nică, tovarăş căpitan!

— Aveţi grijă că eu îs cu ochii pe voi!

— Ghini, tovarăş căpitan!

Trosnet s-a întors la tir, şi-a aprins un „Belomor”, s-a uitat peste umăr la Nivă şi a urcat în tir.

14. Aktiubinsk

Tirul „Scania”, ultimul model, 500 de cai, servo, injector, masaj etc. a ieşit din parcare. La intrarea în Aktiubinsk, cum şi era de aşteptat, a fost oprit de patrula rutieră. Poliţistul s-a apropiat de cabină şi a strigat:

— Moldavia?

— Moldavia!

— Maladeţ! Davai documentî!?

Din geamul tirului a ieşit amortizorul murdar de sânge, s-a auzit un clinchet scurt, iar apoi vocea lui Trosnet:

— Iaca ţie documente! Şi ţăr’nî uşoarî!

Tirul a intrat în oraş, s-a prelins agale pe bulevardele cenuşii, după care a parcat lângă un bloc cu cinci etaje, unde era programată întâlnirea cu agentul babei, domnul „Delta”. Bulbuc şi Trosnet au urcat la etajul trei, s-au apropiat de uşa cu numărul 13, şi-au

aranjat părul cam agitaţi, apoi au sunat. Le-a deschis un gopnik[15] tinerel în cămaşă neagră de mătase, descheiat până la brâu, ras în cap şi cu un tatuaj depresiv pe pieptul slab: „Net v jizni sciastya!”[16]. Gopnikul i-a condus pe cei doi prin apartament, până într-o sufragerie spaţioasă.

Pe un perete atârna portretul Serafimei Cozonac, o pictură ovală în ramă de aur, semnată de faimosul peredvijnik[17] Sevastianov. În centrul sufrageriei se afla o masă uriaşă, plină cu mâncăruri alese, de la sarmale şi chifteluţe la creveţi, salamandre coapte, calamari, ţipari, homari, lăcuste la cuptor, icre de triton, testicule de bizon, plus o lebădă umplută cu ciuperci. Despre băutură nici nu mai vorbim.

În capul mesei se afla Delta, pe numele său întreg Eduard Valerianovich Botzman, un octogenar uscăţiv şi fioros, cu plete albe şi lungi, în tricou Morbid Angel şi cu o halbă de bere „Guiness” în mâna costelivă. Lângă Delta, de-o parte şi de alta, se aflau zece absolvente de la Academia de Balet „Romanoff”. Mai exact, cinci brunete cu ochii verzi şi cinci blonde cu ochii roşii de la himca[18] pe care o fumau din narghileaua în formă de craniu. În surdină se auzea un Chopin liniştitor. Delta a rupt tăcerea:

— Cum aţi călătorit, dragii mei?

Bulbuc, emoţionat la vederea fetelor frumoase, a înghiţit în sec şi a spus:

— Normal, doar că am obosit oleacă!

---

[15] Gopnik - cocalar.

[16] Net v jizni sciastya! - *N-am fericire-n viaţă!* - tatuaj clasic de pîrnaie rusească.

[17] Peredvijnik - pictor realist (naturalist) rus din sec.XIX aflat în opoziţie cu academismul oficial.

[18] Himcă - „chimicală” – cânepă (indiană) macerată în spirt etilic, formalină, eter sau acetonă, apoi uscată.

— Obosit? Poftiţi la o himcă de calitate! Scoate oboseala pe loc! Sau nişte extaz de la Bălţi!

— Nu, mulţumim, noi am tras nişte kox Velvet şi ne mai ţine!

— Velvet nu-i rău, dar ce-i cu tirul de-afară? Parcă era vorba să veniţi cu Pobeda!

— Pobeda am lăsat-o în parcare la Severnaya, ca să mai încurcăm urmele.

— Aha, ca să mai încurcaţi urmele… înţeleg înţeleg, dar cu vintul cum rămâne? Eu ştiu că nu v-aţi putut stăpâni, dar marfa din tir îi aparţine generalului Dovjenko! Voi aţi auzit de Dovjenko?

— Nu…

— Foarte bine, nici nu vă doresc. Noroc că doamna Serafima este în relaţii bune cu el. Oricum, voi trebuia să vă faceţi datoria, nu să vă apucaţi de împuşcat şoferi şi patrule, ca nişte derbedei. Acuma eu trebuie să pierd vremea, să dau telefoane ca să vă scot din căcat! În loc să ciocnim un păhăruţ. Foarte neserios din partea voastră!

— Da’ noi de unde să ştim? Nouă ni-o kikat, noi l-am luat! Zece tone de vint nu strică nimănui. Da’ cu Dovjenko sau cum îl cheamă, găsim noi o soluţie!

— Aha, soluţie de var peste cadavrele voastre dezmembrate! Se pare că voi nu prea aţi înţeles cum merg treburile pe la noi! În mod normal, acum aţi fi stat în genunchi, castraţi şi cu kalashnikov-urile băgate în gât, după metoda „Lebăda pocăită”. Dar pentru că doamna Cozonac manifestă o mare afecţiune pentru voi, am hotărât să trec cu vederea neînţelegerea noastră!

Auzind acestea, cei doi s-au înfuriat. Trosnet l-a apucat de gât pe gopnikul în cămaşă de mătase, iar Bulbuc i-a bagat în gură TT-ul cu amortizor, după care a strigat:

— Uăi, papaşa, tu ai ahuit cu totu’! Amuş ai şi vez’ tu

neînţelegere! Pi gopnikul tău îl trimitem în iad, îţi futem curvele, da' pe tine te spânzurăm de limbă, ca să nu mai mănânşi atâta căcat!

Delta a zâmbit calm şi a spus:

— Stimaţi prieteni, hai să nu ne certăm! Mai bine lăsaţi-mă să vă povestesc o întâmplare hazlie din tinereţea mea. În iarna lui 1942, frigul a întrecut orice aşteptări, iar în Ucraina se dădeau lupte crâncene. La tot pasul dădeai peste cadavre mutilate, ororile nu se mai sfârşeau, iar eu, alături de câţiva partizani, vânam fascişti rătăciţi prin pădurile de lângă Trofimofca, la vreo treizeci de kilometri de Cernigov. Pe atunci, foamea bântuia nestingherită prin regiune, canibalismul era la ordinea zilei, iar noi stăteam foarte prost cu proviziile, dar mai ales cu mahorca. La un moment dat, unul dintre camarazii mei, Stepan Saveliev, să-i fie ţăr'na uşoară, parcă-l văd săracu', a venit la mine, palid la faţă, şi mi-a spus...

Bulbuc l-a întrerupt pe Delta:

— Uăi, starpiorule[19], gata cu marazmu'! Ascultă la mine, suciara! De amu' încolo noi hotărâm ce şi cum! Clar?

Bătrânul a făcut o pauză, a zâmbit din nou şi a spus:

— Bine, atunci vom proceda altfel! Vă invit să faceţi cunoştinţă cu fetele mele. Prima este Svetlana. Fiţi atenţi ce mâini fine are, ce degete suave. Toate fetiţele mele sunt aşa! Eu le cunosc de când erau mici şi îmi sunt foarte dragi! De când erau puştoaice, le-am antrenat cu multă blândeţe şi răbdare, iar ele m-au răsplătit cu dăruire, afecţiune şi fidelitate. Când aveau câte şaisprezece ani, fetele mele erau mai antrenate decât cei mai tari mercenari din Afganistan sau Cecenia! Blea budu! Vă imaginaţi ce ştiu ele acum, la 30 de ani? Dacă vei privi mai atent, stimabile Bulbuc, vei înţelege de unde sunt inelele astea. Câte cinci pe

[19] Starpior - ramolit, băşinos.

fiecare deget. Şi asta fiindcă nu încap mai multe. Zece fete, zece degete! Cinci sute de inele, nici mai mult, nici mai puţin! Adică cinci sute de dobitoace încăpăţânate au încercat de-a lungul timpului, ca şi voi, să-mi explice mie cum stau lucrurile. Şi cu ce s-au ales? Cu grenade băgate pe gât şi creiere împrăştiate pe pereţi. Tristă perspectivă, nu-i aşa? Svetlana… sau nu, mai bine Nataşa… explică-le oaspeţilor că nu-i bine să emane hormoni la mine în casă, de dimineaţă! Bleaha muha[20], iar mi-a crescut tensiunea!

În momentul următor nouă dintre fete au scos de sub masă câte un Kalash cu amortizor „Tihii Don”, iar Nataşa, o blondă firavă cu chip angelic, a sărit ca o gazelă peste masă, şi după o serie de high-kick-uri năprasnice Bulbuc şi Trosnet s-au trezit la podea cu mâinile răsucite la spate şi cu câte o grenadă în gurile rupte.

[20] Bleaha muha – un soi de *băgami-aş! bleaha* – cataramă, *muha* – muscă.

Delta s-a ridicat de la masă, s-a apropiat de Bulbuc, i-a pus talpa pe gât şi a spus:

— Uăi gandonule[21], cum procedăm? Completăm colecţia fetelor cu încă două inele, îl contactăm pe generalul Dovjenko să vă organizeze un masaj cu tancul sau găsim o metodă mai civilizată de comunicare?

Bulbuc şi Trosnet, cu ochii bulbucaţi de frică, au început să mormăie ceva, iar Nataşa, la semnul lui Delta, le-a scos grenadele din gurile însângerate.

Bătrânul a continuat:

— Gata, vă rog să luaţi loc la masă! Să uităm incidentul şi să ne bucurăm împreună de aceste mâncăruri alese. Dar înainte de toate aş vrea să vă fac cunoştinţă cu tânărul pe care l-aţi numit gopnik şi l-aţi atacat mai devreme. Poate vi se pare inofensiv, dar el este mâna mea dreaptă. Se numeşte Timofei şi este mut, din cauza unui accident din copilărie. Dacă fetele mele au făcut o demonstraţie cât se poate de convingătoare, Timofei are o tehnică ceva mai sofisticată. El poate omorî instantaneu, pe oricine, în orice împrejurări, cu orice obiect aflat la îndemână. Are la activ 100 de spintecări cu lingura, 50 de fracturi de coloană cu pumnul, 66 de gâturi sfârtecate cu dinţii, 14 smulgeri de cap cu mâinile goale, lovituri mortale cu scobitoarea, perforări craniene cu stiloul, ştampila sau receptorul, atacuri mortale cu perna, periuţa de dinţi, punga, paşaportul, bobârnacul şi nu numai. Acum, probabil aţi înţeles că numai datorită mie, Timofei nu v-a scos ochii cu linguriţa pe care o avea în mână atunci când l-aţi întrerupt de la masă şi l-aţi jignit ca nişte baistruci[22] cu TT-ul vostru. Ei bine, ce-a fost a fost. Timofei tocmai mi-a făcut semn că v-a iertat. Deci, să continuăm festinul nostru, să ciocnim

---

[21] Gandon - prezervativ.

[22] Baistruk - puştan.

câte un păhăruţ şi să trecem la subiect. Am înţeles că dumneata, stimabile Bulbuc, ai putea să-l convingi pe Ionel Gavriliuc să se întoarcă în Moldova. Doamna Serafima este foarte interesată de serviciile pe care i le poate oferi nepotul dumitale. Dar Ionel, din câte am aflat, nu vrea să revină la baştină din cauza tratamentului inuman la care l-aţi supus. Propunerea mea este simplă – să intrăm în legătură cu profesorul Koshkin, să-l strângem un pic la perete şi să-l convingem că locul lui Ionel este la Nekrotitanium, nu la „Koshkin Robotic Research”. Pentru asta îl voi trimite cu voi pe Timofei, ca să vă ajute să-l anihilaţi pe Koshkin. Poate nu ştiaţi, dar savantul ăsta paranoic are o armată de protecţie compusă din ucigaşi psihopaţi condamnaţi la moarte. Ca să n-o mai lungim, Timofei va fi vârful de lance în operaţiunea „Bistiboiz”.

Planul este extrem de simplu. La fel ca toate planurile concepute de doamna Cozonac. După cum am aflat, laboratoarele lui Koshkin se află în subteranele Centralei Nucleare Aktiubinskaya AES. Pentru a pătrunde în centrală, veţi juca rolul unei comisii de verificare a reactorului, împuternicită de Ministerul Energiei Nucleare de la Grinăuţi. Am aici legitimaţiile voastre, cu care veţi intra fără probleme.

Din centrala nucleară, va trebui să vă strecuraţi în tunelul de acces către laboratoare. Odată ajunşi în subteranele de la „Koshkin Robotic Research”, vom lua legătura prin satelit pentru instrucţiuni. Apropo, unde-i canistra cu Negru de Purcari pentru Timoshenko de la vamă?

Trosnet s-a plesnit peste frunte:

— Oi, blea! Am uitat-o la motel, în bagajnik la Pobedă!

— Nu-i nimic, a intervenit Delta. Atâta timp cât îl avem în preajmă pe Grişa Rotaru, canistra, Pobeda şi vintul sunt în siguranţă! Gata, hai la treabă că timpul

zboară ca glontele! Şi apropo de gloanţe, dacă nu vreţi să le adunaţi în cefele voastre groase, să nu vă prind cu fofârlica!

15. Operaţiunea „Bistiboiz”

Bulbuc şi Trosnet s-au ridicat de la masă şi, împreună cu Timofei, au părăsit apartamentul. În garajul de lângă bloc îi aştepta un Aston Martin pe care Delta l-a primit în dar de la Sean Connery după ce l-a ajutat să recupereze nişte bani de la un datornic din Oklahoma.

Peste jumătate de oră, echipa de şoc se afla deja la porţile centralei nucleare, în faţa postului de control. Soldăţelul subţirel, înarmat cu mitralieră Abakan, s-a apropiat de Astonul argintiu:

— Haroshaya mashina! Odoljili u Bonda?[23] Dokumentî, pojalusta!

Cei trei au prezentat legitimaţiile şi porţile grele s-au deschis. Aston Martinul a intrat în curtea centralei, cauciucurile au fluierat strident şi, după o răsucire spectaculoasă, bolidul a parcat lângă o cisternă

[23] Odoljili u Bonda? — Aţi împrumutat-o de la Bond?

galbenă pe care scria „Kvas”[24]. Toată lumea a ieşit din maşină, iar Bulbuc s-a apropiat de cisternă şi i-a tras un bocanc. Ecoul loviturii a scos la iveală un adevăr trist, kvasul era pe terminate. Totuşi, de după colţ şi-a făcut apariţia o femeie plinuţă, îmbrăcată într-un halat alb răpănos. Femeia s-a apropiat în fugă şi a exclamat emoţionată:

— Of, mă scuzaţi, dumneavoastră sunteţi probabil inspecţia, da’ eu am dus nişte kvas la savanţii din secţia nouă! Aşteptaţi demult?

Bulbuc i-a zâmbit femeii:

— Hai, lasă… mai ghini toarnă nişte kvas la băieţi!

După ce băieţii au golit halbele, Trosnet a întrebat-o pe femeie:

— Da’ unde-i intrarea în bază?

Femeia le-a indicat o uşă ruginită pe care scria „Biobaza 1”. Cei trei i-au sărutat mâna vânzătoarei, apoi Bulbuc a executat-o mişeleşte cu un glonte în cap. Timofei s-a uitat ameninţător la el, iar Bulbuc s-a fâstâcit şi a bolborosit: „Pardon”. Până şi Trosnet i-a făcut observaţie, explicându-i că la pârnaie ucigaşii de femei au intestinul ferfeniţă.

În cele din urmă, cei trei au pătruns prin uşa ruginită într-un tunel slab iluminat. După ce au traversat tunelul, s-au trezit într-o hală uriaşă, plină cu butoaie, cisterne şi containere ruginite. Acolo au fost întâmpinaţi de un paznic cenuşiu la faţă, care aducea mai degrabă a cimpanzeu iradiat decât a om. Paznicul nu era singur. El ţinea în lesă un dog german cu dinţii îmbrăcaţi în oţel inoxidabil. Dogul nu părea deloc blând. Când Bulbuc a dat să scoată pistolul, câinele s-a repezit la el, dar n-a apucat să-l sfâşie, deoarece Timofei cu o mişcare fulgerătoare a spintecat javra cu briciul, de la bot la coadă. Maţele câinelui s-au

---

[24] Kvas - băutură tradiţională rusească, mai dulce şi mai slabă ca berea.

împrăştiat la picioarele paznicului, iar acesta a început să râdă cu poftă, după care a spus:

— Maladeţ, rebeata, văd că nu sunteţi de ici colo! Cu dogu' poate v-a mers, dar cum o să vă descurcaţi cu plutonul de canibali iradiaţi?

Spunând astea, paznicul a scos din buzunar o ploscă ruginită şi le-a întins-o:

— Mai bine luaţi câte un gât! Nici nu veţi simţi durerea!

— Care durere? a întrebat Bulbuc mirat.

— Durerea care vine! Ha, ha, ha!

În momentul următor cei trei au auzit un zgomot infernal, butoaiele au început să sară în toate părţile şi în hală au tăbărât vreo sută de clone identice de-ale lui Chuck Norris, doar că de patru ori mai înalte şi fără barbă. Şi asta nu era tot. În spatele clonelor tropăia însuşi Gonarcea, păianjenul uriaş din HalfLife.

Bulbuc a înţepenit de frică, iar Trosnet a exclamat cu vocea sugrumată:

— Asta-i mătincă[25] de la kvas!

Înconjuraţi de clonele care se apropiau ameninţător, cei trei muşchetari au început să-şi dea palme ca să se trezească din coşmar. Dar nu s-au trezit. Clonele lui Chuck Norris se apropiau clănţănind din dinţii de criţă[26]. Apoi Gonarcea a scuipat un jet de vreo sută de litri de acid, iar cei trei au închis ochii instinctiv şi s-au scăpat în pantaloni. În momentul următor s-au trezit din nou lângă cisterna cu kvas. Vânzătoarea, vie şi nevătămată, râdea cu gura până la urechi, apoi s-a oprit, şi-a tras răsuflarea, şi a exclamat voioasă:

— Cum vi se pare kvasul cu plutoniu? Rupe, nu-i aşa? Bine aţi venit la Aktiubinskaya! Şi nu vă gruziţi[27], chiloţii se usucă repede lângă reactoare!

---

[25] Mătincă – pe semne că, mă tem că.

[26] Criţă – oţel.

[27] Gruzit – îngrijorat, deprimat, speriat.

Bulbuc, Trosnet şi Timofei au schimbat câteva priviri uluite, au lăsat halbele pe măsuţa de lângă cisternă, au mai băloşit o dată mâna vânzătoarei şi s-au îndreptat precauţi către intrarea în centrală.

De data asta au ajuns la o recepţie civilizată, unde au declarat că sunt aşteptaţi de profesorul Koshkin. Paznicii le-au oferit halate, căşti de protecţie, cizme de cauciuc, apoi i-au condus până la liftul industrial cu care cei trei au coborât în măruntaiele centralei nucleare.

16. Koshkin Robotic Research

Voldemar Inokentievich Koshkin era vestit pentru experimentele sale revoluţionare, iar atunci când Bulbuc l-a zărit într-un laborator, savantul tocmai studia ceva la microscop, dar nu era în apele lui, fiindcă la un moment dat a scrâşnit din dinţi şi a spus:

— Futu-ţi drojdia mă-tii! Davai, măcar zero virgulă zero unu, blea!

Bulbuc a ezitat pe moment, dar apoi s-a apropiat de Koshkin, i-a pus mâna pe umăr şi a spus:

— Poate mai ghini câte o sută de grame!

Când a auzit codul magic, Koshkin s-a îmbujorat la faţă, s-a întors să vadă cine a venit cu o propunere atât de potrivită dimineaţa şi a spus:

— O sută de grame, asta oricând poftim!

Apoi Koshkin a scos de sub masă o sticlă de vodcă „Kutuzov” şi patru pahare. A turnat cu tremurici la

încheietură şi a spus emoţionat:

— Dumneavoastră, dacă nu mă înşel, sunteţi de la inspecţie. Mă bucur, mă bucur! Eu, mă scuzaţi, încercam să-l ajustez pe „Beţivan 4”, nanorobotul meu la care lucrez de cinci ani. Nu ştiu ce are padla[28], este foarte sensibil şi mofturos. Dacă îi ofer altceva în afară de lichior, se strică! La samagon sau vodcă spre exemplu, scoate fum!

Bulbuc a dat peste cap vodca, după care a dus gulerul cămăşii la nas şi a inspirat adânc. Koshkin şi-a îndreptat ochelarii, zâmbind la vederea acestei proceduri, iar în ochii lui a licărit un început de lacrimă. Extaziat, dar fără a scoate o vorbă, a luat paharul din mâna lui Bulbuc, l-a umplut din nou şi i l-a întins. Bulbuc a repetat procedura, iar faţa lui Koshkin s-a luminat şi mai tare:

— Ce tandreţe, cât stil ai matale la mânuirea paharului! Se pare că nu sunteţi de prin partea locului! La noi, la Aktiubinsk, se bea ceva mai agresiv. Nu cumva sunteţi din…

Bulbuc l-a întrerupt:

— Eu îs Bulbuc, aista-i Trosnet, da’ aşela-i Timofei!

Koshkin a ridicat sprânceana:

— Mă bucur nespus şi dacă tot aţi sosit, vreau să vă arăt un mic aparat care reprezintă munca mea de-o viaţă în domeniul producţiei avansate de alcool. Dar sper să ramână între noi!

Spunând astea, Koshkin a scos din sertarul biroului o servietă blindată cu cifru. Pe capacul servietei era incrustat cu litere înzorzonate: „Rasputin 2”.

— Dragii mei, acesta-i viitorul! Aici se află prima şi ultima revoluţie cu adevărat ştiinţifică şi credeţi-mă, spun asta cu toată modestia şi onestitatea mea de savant obsedat de muncă, muncă şi iar muncă!

Când au auzit asta, Bulbuc, Trosnet şi Timofei au

---

[28] Padla – ticălos, jigodie.

înghiţit în sec, iar în ochii lor ai fi putut citi următoarele: „Îl gâtuim, luăm servieta şi dă-l încolo de Ionel! Uite banu' gros! Pe loc, nu la anu'!"

Koshkin s-a uitat la ei şiret şi le-a spus:

— Eu înţeleg emoţia care v-a umplut inimile, dar credeţi-mă, acum servieta nu v-ar folosi la nimic, fiindcă este în testare şi mai dă erori din când în când. Săptămâna trecută, un asistent de al meu n-a rezistat ispitei şi a dispărut cu servietă cu tot. Dar n-a ajuns departe. În schimb a ajuns adânc, în fântâna de grafit a reactorului 4. Acolo au găsit o pastă vâscoasă fosforescentă, tot ce a mai rămas din pidarazul[29] de asistent. Cu alte cuvinte, servieta e prea importantă ca hoţii să rămână nepedepsiţi.

Cei trei au înghiţit în sec, după care au mai tras câte o sută de vodcă.

— Altă dată, a continuat Koshkin, institutul nostru a organizat transportul servietei cu blindata specială „Ceapaev", care se deplasează săptămânal la Volgograd, în vederea transportului de bacterii ucigaşe, substanţe toxice sau încărcături nucleare. La intrarea în Volgograd, blindata noastră a nimerit într-o ambuscadă. Am fost încercuiţi de câteva tancuri şi câteva sute de infanterişti. Evident, n-am avut nicio şansă şi am cedat servieta. Asta pe moment, fiindcă am dat un telefon scurt şi peste un sfert de oră s-a arătat un Mig 21, din partea generalului Dovjenko. Astfel, am recuperat servieta, iar inamicii care au mai rămas în viaţă s-au ales cu arsuri de gradul patru provocate de napalmul şi bombele cu fosfor lansate de Mig-ul lui Dovjenko.

Şi a mai fost un incident neplăcut, atunci când servieta a dispărut fără urmă din buncărul de la Severomorsk, unde urma să fie testată. Până la urmă, un agent de-al nostru de la Koblevo i-a deconspirat pe

---

[29] Pidaraz – poponar.

autorii jafului, nimeni alţii decât „The Sick Bastards”, un grup de mercenari terorişti antrenaţi în Legiunea Străină. După jaf, ei au căutat un loc mai exotic ca să scape de tensiune şi s-au cazat la o babă la Koblevo, iar baba s-a nimerit să fie un agent de-al nostru. Şi uite aşa s-a zis cu „The Sick Bastards”! I-am rebotezat „The Dead Bastards” şi i-am cazat într-o groapă comună acoperită cu var. Hai, noroc!

Cei trei au mai ciocnit, au mai servit, apoi s-a instalat un moment de linişte. Într-un final, Bulbuc a spus:

— Matale nu te nelinişti, noi n-am venit după servietă! Pe noi ne interesează să mai zdrobim un cinzeac[30] şi să vorbim cu Ionel, dacă nu te superi!

La început, Koshkin s-a uitat cu neîncredere la ei, dar a luat receptorul şi a format un număr.

— Alo, Liubuşka, du-te şi-l scoate pe Ionel din Barocamera 3 şi trimite-l la mine! Vezi, nu deschide barocamera fără să ajustezi presiunea că implodează centrala! Clar? Bine, hai repejor!

---

[30] Cinzeac - cincizeci de vodcă.

17. Întâlnirea

Când a intrat în birou, Ionel a rămas cu gura căscată.

Koshkin, Bulbuc, Trosnet şi Timofei stăteau cuprinşi cap în cap, se legănau şi cântau (cu excepţia lui Timofei, care era mut):

„Mândră floare e norocu,
Măi dorule măi,
Da' nu creşte pes' tot locu,
Măi dorule măi!"

Apoi Koshkin, înlăcrimat, l-a observat pe Ionel şi a strigat:

— Ionel, dragu' meu, uite cine a venit la noi!

Bulbuc a ridicat privirea şi o lacrimă însingurată i s-a prelins pe obrazul ţepos. El s-a apropiat de Ionel, l-a cuprins bărbăteşte şi a spus cu vocea sugrumată de emoţie:

— Ionică, iartă-mă!

Apoi a căzut în genunchi, l-a cuprins de picioare şi a continuat plângând:

— Întoarce-te acasă, Ionică! Întoarce-te că mi se rupe inima de durere!

Ionel, emoţionat la maxim, l-a netezit pe Bulbuc pe părul sârmos şi a spus:

— Nu mai plânge, nenea Victor! Mă duc să-mi strâng bagajele şi vin cu matale! Voldemar Inokentievich, mă lăsaţi?

Koshkin a izbucnit şi el în plâns, dar şi-a tras două palme şi s-a liniştit. Apoi s-a apropiat de Ionel, l-a mângâiat pe cap şi a spus cu tristeţe în glas:

— Ionică, aici nu mai hotărăsc eu dacă să te las sau nu. Nici Bulbuc nu hotărăşte, nici Trosnet, nici Timofei,

nici Delta şi nici măcar generalul Dovjenko! Aici hotărăşte doamna Cozonac şi dacă doamna Cozonac a spus „hop”, atunci „hop” e lege pentru noi. Şi la „hop” ne închinăm!

Peste jumătate de oră, Aston Martinul cu Ionel în portbagaj a părăsit centrala nucleară, în timp ce Koshkin, cu ochii scăldaţi în lacrimi, le flutura o batistă roşie, în semn de adio.

La Aktiubinsk Timofei a coborât, iar Delta i-a băgat lui Trosnet în buzunar un calup de plan[31] „Turkmenski” şi i-a spus:

— Uite din partea mea, fiindcă ai fost mai cuminte! Multă sănătate doamnei Serafima! Dacă apar probleme la vamă, pomeniţi numele meu! Ei o să vă lase şi o să vă mai dea şi nişte cox[32] pe deasupra!

---

[31] Plan - haşiş.

[32] Cox - cocaină.

18. Baştina

Peste două zile, Aston Martinul a intrat în vama Hârtop. Patru vameşi mustăcioşi au înconjurat imediat bolidul. Unul dintre ei a făcut câteva fotografii cu maşina, pentru fiul său Andriuşa, elev repetent în clasa întâi, apoi a început controlul propriu-zis.

— De unde veniţi?

— Din Aktiubinsk, din partea lui Delta!

— Aha, foarte bine, puteţi pleca!

— Bine, dar unde-i coxul?

— Care cox?

— Cum care? Delta a spus că o să ne daţi şi nişte cox pe deasupra!

— Bine, bine! Staţi aşa… Valera! O mai rămas cox la confiscări?

— Dapu cum! Şi noi mâncăm cox?

— Deci, cât cox doriţi dumneavoastră?

— Cât vă lasă inima, noi nu suntem hapsâni.

— Un kil ajunge?

— De amu… treacă meargă ş-un kil!

— Valera, davai un kil!

Bulbuc a verificat coxul pe gingie, apoi şi-a luat rămas bun de la vameşii tensionaţi. Bolidul a scos un răget înfundat şi s-a evaporat din vamă. Peste juma’ de oră a ajuns în Chişinău şi a oprit la Botanica, lângă magazinul „Mariţa”, unde a fost stabilită întâlnirea cu baba Serafima. Era trecut de unu noaptea, oraşul părea pustiu. Bătrâna îi aştepta la locul cuvenit, într-un Mercedes Pullman blindat din care răzbătea „Suffer in truth” a lu’ Meshuggah. Puţin mai la vale, lângă frizeria „Olimpiada”, era parcată chiar Pobeda abandonată la Aktiubinsk. Pe partea cealaltă a străzii se afla o

blindată verde BTR, plină cu băieţi de la Spetz-Naz[33]. La semnalul bătrânei, din BTR au sărit vreo şapte infanterişti înarmaţi până-n dinţi, care au înconjurat Aston Martinul şi le-au făcut semn celor doi să iasă. După verificarea de rutină, unul dintre infanterişti i-a făcut semn babei că totul e în regulă, apoi a deschis portbagajul şi l-a scos afară pe Ionel.

Baba Serafima a coborât încet din limuzină, parcă mai trasă la faţă ca de obicei, îmbrăcată într-un capot simplu de casă şi îmbrobodită cu o basma înflorată. În mâini ţinea un prosop cu o pâine de casă rumenă şi aburindă. Ochii cenuşii au sclipit de bucurie şi bătrâna a spus:

— Bine aţi venit, dragii babei! Vă aşteptam cu nerăbdare, cu pâinică şi cu sare! Hai pojalusta[34], serviţi câte o hrincă[35]! Nu vă uitaţi la mine ca debilii. Ionel, dragu' babei, tu sui te rog în maşina mea, da' voi, băieţi, lăsaţi Astonul aici, luaţi Pobeda şi mergeţi la o parilkă[36] undeva, să vă hodiniţi acătării. Eu vă trimit şi nişte fete amuş. Mai scurt, ne sunăm mâine şi ne socotim ca oamenii! Gata, am plecat!

Bulbuc şi Trosnet s-au îndreptat spre Pobedă, în timp ce blindata, Mercedes-ul şi Aston Martinul cu doi soldaţi au demarat în trombă spre podul de la Valea Trandafirilor. În spatele lor, o explozie infernală a spart geamurile frizeriei „Olimpiada". Din Pobeda preparată de Brabus n-au mai rămas decât blocmotorul, cardanul şi roţile din spate. Fumul negru şi dens, cu iz de carne arsă, s-a răspândit în sus pe bulevardul Armatei Sovietice, până la Independenţei.

---

[33] Spetz-Naz - trupele speciale (antitero).

[34]34 Pojalusta - poftim.

[35] Hrincă - felie.

[36] Parilkă - saună.

19. Clubul „Bass Boss”

Maşinile babei au ajuns la Rîşkanovka, aliniindu-se în parcarea din spatele uzinei „Mezon”. Acolo, baba Serafima a coborât înconjurată de gărzi, l-a luat pe Ionel de mână şi s-a îndreptat către clubul ei privat „Bass Boss”. Uşa ramforsată din titan s-a deschis imediat ce baba a scos limba la senzorul genetic. Toată lumea a pătruns într-un tunel de canalizare, prost iluminat. Mirosul de hoit era nelipsit, iar tunelul vibra puternic în ritmul unor başi ce se auzeau în surdină. La fiecare „bum” Ionel simţea cum i se încâlcesc maţele. Bătrâna i-a pus mâna pe umăr şi i-a strigat la ureche:

— Te preşte basuha[37], feciioraşule? Bucură-te cât ai timpane tinere, că eu nu mai aud ca pe vremuri!

După ce au străbătut tunelul, au ajuns la altă uşă ramforsată. A urmat scanarea retinelor, prelevarea de sânge, testul Cibotari şi clismele antioxidante. În cele din urmă, s-a aprins o lumină verde şi uşa s-a dat la o parte. Din deschizătura întunecoasă a năvălit un zgomot infernal de techno-trance industrial cu influenţe de necro-punk psihedelic. Stroboscoapele răneau retina fără iertare, iar norul de fum gălbui, cu miros de opiu şi haşiş, indica faptul că în „Bass Boss” nu se adunau sfinţii. Bătrâna şi-a apropiat gura de urechea lui Ionel şi a ţipat:

— Ai grijă că fumul ista vine de la nişte tigăi cu polen de mătrăgună iraniană, opiu cu eter şi ulei de haşiş, puse pe foc într-o cameră specială la subsol, iar ventilatoarele distribuie fumul egal, ca să intre toţi pe frecvenţă. Sper că eşti obişnuit cu halucinaţiile şi delirul mistic!

---

[37] Te preşte basuha – te rupe basul.

Ionel oricum n-a auzit nimic, din cauza basului ucigător. În cele din urmă baba şi escorta au ieşit din club, iar Ionel a rămas singur într-un nor de fum străfulgerat de stroboscoape. Peste câteva minute volumul muzicii a mai scăzut, iar fumul s-a mai rărit. Ionel a început să desluşească pereţii, tavanul, podeaua. Clubul era o încăpere uriaşă cu mai multe camere laterale, tapiţate cu blană purpurie, draperii negre din catifea, candelabre a la Notre-Dame şi covoare persane. Vizitatorii clubului, un mogul din India, doi magnaţi de la Osaka, un prinţ din Dubai şi multimiliardarul Tolea Cojocaru de la Măşcăuţi, stăteau tolăniţi pe nişte perne uriaşe, iar câteva curtezane dibace tocmai le ofereau un masaj erotic a la Sapho.

În capătul opus al salonului, într-un costum de scafandru, trebăluia DJ Taifun de la Târnova. El se afla într-un acvariu imens, plin cu vodcă „Mahno”, şi doar mâinile lui ieşeau prin două tuburi de cauciuc pentru a manevra vinilurile rare.

În centrul salonului era un soclu masiv din granit roşu, pe care se afla un sarcofag din cristal. În interior, sarcofagul era plin cu fum sub presiune, iar acesta ţâşnea prin patru orificii laterale. Jeturile subţiri formau o cruce de fum în mijlocul salonului. Deasupra sarcofagului, din tavan atârna un pendul uriaş din bronz, cu ac din aur. Pe capacul de cristal al sarcofagului era incrustat un ceas cu cifre romane, iar pendulul balansa în jurul cifrei 12, scrijelind uşor suprafaţa de cristal. La un moment dat, muzica a încetat, apoi o lumină roşie, mlăştinoasă, a învăluit clubul, după care de undeva dintr-o cameră obscură şi-a făcut apariţia o doamnă înaltă, acoperită cu un giulgiu negru, până la pământ. Pe cap avea o coroniţă din crizanteme ofilite, iar în mâinile slabe ţinea o coasă de aur. Când s-a apropiat de sarcofag, fumul a încetat să mai ţâşnească, iar pendulul a înţepenit deasupra

cifrei 12. Femeia s-a uitat la Ionel cu ochii ei mari, de un negru pătrunzător, apoi l-a întrebat:

— Cum îţi pare clubul? Nu-i aşa că rupe?

Ionel a dat din cap, dar n-a fost în stare să scoată niciun cuvânt. Femeia a continuat:

— Ce-ai păţit, dragu' meu, te-ai speriat? Stai liniştit, nu te lua după legende şi poveşti! Hai mai bine să zdrobim un absint de calitate! Vrei?

Ionel a fost de acord, iar Moartea a băgat mâna în sân şi a scos dintre ţâţele sterpe o sticlă de absint „Nosferatu". În acel moment, în club a intrat Grişa Rotaru, i-a observat pe cei doi şi s-a apropiat de ei. A scos legitimaţia şi a spus cu o voce gravă:

— Grişa Rotaru de la Afaceri Interne! Cu ce vă ocupaţi dumneavoastră aici?

— Ne relaxăm! a răspuns Moartea indignată. Nu doriţi să vă alăturaţi? Avem di tăti, inclusiv un

koseaciok[38]!

— O să vă arăt eu amuş koseaciok! Cine eşti matale?

— Moartea!

— Moartea? Documentele la control! Să vedem ce fel de moarte!

— Moarte simplă, sau în chinuri... dar să ştiţi că n-am documente!

— Clar, n-aveţi documente, consumaţi droguri, băuturi alcoolice, faceţi glume macabre şi corupeţi minori. Suflaţi spre mine, vă rog, să vedem în ce stadiu de ebrietate sunteţi!

Moartea a luat aer în pieptul rahitic şi a suflat în direcţia lui Grişa. Acesta a încremenit, faţa i s-a acoperit cu o crustă cenuşie, apoi a crăpat şi Rotaru s-a transformat într-o stană de piatră, despre care Serafima Cozonac a spus mai târziu că este monumentul miliţianului anonim, realizat de Muhina.

Ionel a rămas cu gura căscată, dar Moartea i-a tras un ghiont, i-a întins sticla de absint şi l-a întrebat:

— Ai auzit de Edgar Poe?

Ionel, bulversat, a tras un gât de absint şi a dat afirmativ din cap.

— Foarte bine, hai cu mine!

Moartea l-a cuprins pe Ionel pe după umeri şi împreună au traversat un coridor întunecos până într-o cameră ce semăna cu un pub de punkeri după un live Disrupt! În cameră plutea o duhoare acră combinată cu fum, vomă, alcool şi transpiraţie. Ici-colo, câte-o masă jegoasă cu scaune jerpelite, pe care sforăiau beţivanii mai cu demnitate. Ceilalţi dormeau pe jos, în poziţii macabre. Podeaua era umedă şi lipicioasă, iar undeva într-un colţ, la una dintre mese stătea un bărbat care se ţinea de sticlă cu stoicism, ca să nu cadă de pe scaun. Acela era chiar el, inconfundabilul

[38] Koseaciok - joint.

Edgar Poe.

Moartea s-a apropiat de masa lui, a tras un scaun şi s-a aşezat. Ionel i-a urmat exemplul. Edgar a ridicat privirea tulbure şi a privit-o îndelung pe Moarte, apoi l-a observat pe Ionel, a ridicat mâna stângă cu degetul arătător spre el şi a exclamat:

— You…

Dar n-a terminat fraza fiindcă mâna dreaptă i-a alunecat de pe sticlă şi scriitorul a căzut cu faţa pe masă. Atunci Moartea l-a întrebat pe Ionel:

— Cum te simţi în ultima halucinaţie a lui Poe?

— Eu sunt în halucinaţia lui?

— Păi, doar n-o fi el în halucinaţia ta!

— Poftim?

— Lasă, nu retrăi[39]! Hai mai bine să-ţi arăt cireaşa de pe tort, că de n-aş fi eu, v-aţi înmulţi fără noimă şi v-aţi mânca între voi ca guzganii! Ar trebui să-mi pupaţi

[39] Nu retrăi – nu te îngrijora.

tălpile că vă scutesc de chinul eternităţii carnale! Asta pe moment, că protocolu' nu-mi permite să vă dezvălui ce urmează!

Spunând astea, Moartea s-a ridicat în picioarele slăbănoage, a apropiat coasa de obrazul lui Poe şi a spus pe un ton poruncitor:

— Pupă coasa!

Poe a ridicat privirea, i-a zâmbit Morţii şi, fără nicio ezitare, şi-a lipit buzele de lama coasei. Apoi s-a prăbuşit fără suflare. Ionel nu s-a abţinut şi a spus:

— Punem pariu că pup şi eu coasa şi nu păţesc nimic?

Moartea s-a uitat la el mirată, ba chiar supărată:

— Nimeni şi niciodată nu m-a luat peste pulă aşa cum ai făcut-o tu, mucosule! Mă rog, în afară de Ivan Turbincă! Pupă coasa chiar amu'! Să-ţi arăt eu ţie pariu, puşlama!

Fără să stea prea mult pe gânduri, Ionel a sărutat coasa, apoi a început să lingă lama de aur, privind-o sfidător pe Moarte. În final a scuipat printre dinţi şi i-a spus:

— Vezi, fa proasto? Acuma cine-i puşlama? Hai vorgheşte, că te pocnesc peste bot de-ţi sare voalu'!

Moartea, nedumerită şi speriată, a făcut un pas înapoi şi a exclamat:

— Vafli[40]! Nu se poate aşa ceva! Stăpâne! Iartă-mă!

— Gata, gata! Termină cu smiorcăiala! Hai, marş în scorbura ta şi să nu te mai văd! Hudio[41], lepădătură!

Moartea a început să tremure, apoi a deschis gura larg, şi-a băgat o mână în fundul gâtului, după care a început să şi-o devoreze. Mâna s-a adâncit tot mai mult în gât, până când a intrat şi cotul. Apoi, Moartea s-a curbat grotesc, iar umerii, pieptul, burta şi picioarele au intrat în gura ei largă. În cele din urmă, a

[40] Vafli - muie, rupere.

[41] Hudio - dispari, pleacă, marş.

înghiţit şi coasa, şi giulgiul, iar capul a rămas plutind în aer, cu ochii bulbucaţi. Ionel i-a dat un bobârnac în frunte şi căpăţâna a căzut pe podeaua lipicioasă cu un zgomot tipic de cap ce cade pe o podea lipicioasă. Apoi capul s-a lichefiat şi s-a absorbit în podea. Imediat după aceasta, în cameră şi-a făcut apariţia baba Serafima cu escorta ei. S-a apropiat de Ionel, l-a luat de mână şi i-a spus:

— Hai, gata cu delirul! Trebuie să mergem! Mai pe scurt, programul nostru de azi e simplu. Vom coborî cu liftul în măruntaiele corporaţiei, timp în care eu îţi voi arăta una, alta, pe la mine prin birou. Spre exemplu, colecţia de mamuţi în cuburi de gheaţă din Siberia. Ce zici?

Ionel a căscat ochii înflăcărat şi a spus:

— Mamuţi din Siberia nu sună rău, dar n-am înţeles, biroul matale se află în lift?

— Nu numai biroul! Tot clubul este un lift uriaş, laolaltă cu sauna, solarul, salonul de masaj, ringul de dans, dozatoarele de şaturi, vomitoriul şi dormitoarele pentru othodneak[42]! Pur şi simplu, avem de coborât foarte adânc şi am făcut în aşa fel încât să nu ne plictisim pe parcursul celor trei zile şi trei nopţi, până ajungem la primul nivel, de unde avem de coborât mai departe, până la rampa liftului industrial cu care vom coborî în sensul adevărat al cuvântului, adică două săptămâni şi jumătate!

— Aşa de adânc?

— Da, până la capsula de coborâre în Sectorul de Necrofusiune Cuantică şi Patogenetică Industrială, care se află ceva mai adânc. Nu-i aşa mult. În club, timpul trece repede, mai ales după nişte opiu cu eter şi un bong de haş cu tămâie din Egiptul Antic. Oricum, liftul e foarte sigur, cablurile sunt furate de la Golden Bridge, cred că ai auzit despre prăbuşirea lui

[42] Othodneak – sevraj.

neaşteptată de acum doi ani. Eu am trimis trei băieţi de la Vulcăneşti, cu câte o najovkă[43] şi ei, într-o noapte, au furat toate cablurile. În afară de asta, partea hidraulică şi toate celelalte le-a pus la punct Timur Voznesenski, celebrul inginer de la Baikonur, mâna dreaptă a lui Koroliov şi mâna stângă a lui Tupolev. El a mai lucrat şi la fortificarea buncărelor mele antinucleare. Din păcate, după finalizarea lucrărilor, nu ne-am permis să-i lăsăm în viaţă pe proiectanţi şi ingineri. Am doborât un Antonov cu care cei implicaţi făceau naveta, de la Severograd. Şi azi îmi pare rău! În fine, astea sunt detalii neimportante! Hai mai bine să discutăm despre un plan de-al meu de anvergură, proiectul de căpătâi pe care vreau să ţi-l încredinţez ţie! Dar înainte de toate, hai să-ţi povestesc despre mine, ca să ne cunoaştem mai acătării şi ca să înţelegi că sunt o femeie serioasă, de cuvânt şi nu o scorpie, aşa cum m-au considerat pe vremuri Hitler, Stalin sau Ribbentrop, iar mai târziu Kennedy, care a şi încasat-o pentru că m-a subapreciat, crezând că Hruşciov ia decizii fără acordul meu! Mă rog, asta-i o poveste mai veche. Pe parcurs lucrurile s-au mai domolit. Reagan, precum şi Brejnev, au fost mai ascultători. Nici Elţân şi nici Putin nu mi-au ieşit din cuvânt, aşa cum a procedat bunăoară Ceauşescu. Eu i-am spus de nenumărate ori, Nicuşor, las-o mai moale cu megalomania, dar el nu m-a ascultat. La fel s-a întâmplat şi cu Bush. L-am sunat nu demult şi l-am sfătuit să şteargă Iranul şi Coreea de pe faţa pământului, dar el nu şi nu… N-are coaie, cavboiu[44]! Eu i-am spus că mai târziu o să-i pară rău, dar el a început să plângă la telefon şi să-mi spună că nu mai poate, nu mai poate. Ca să nu-ţi mai povestesc

[43] Najovcă – pânză de bonfire.
[44] Cavboiu – cowboy.

despre Abramovici, care mi-i dator cu o iahtă[45] şi se trage pe cur. Nu mai răspunde la telefon! Şi nici nu va mai răspunde vreodată! Băieţii mei de la Butuceni sunt deja pe drum. Să te uiţi mâine seară la CNN. Acuma hai să-ţi povestesc ceva mai serios! Pentru început, îţi voi destăinui cum am ajuns eu unde am ajuns!

---

[45] Iahtă – iaht.

20. Istoria babei

Eu m-am născut la Năpârca, lângă Moroi, într-o familie de oameni bolnavi psihic. Tatăl meu era un alcoolic psihopat, iar mama avea schizofrenie paranoidă. De când s-a măritat, s-a uitat numai într-un punct şi a repetat la nesfârşit un singur cuvânt: moarte, moarte, moarte, moarte… până a murit. După război, tata s-a recăsătorit cu o vânzătoare pe care a omorât-o cu toporul în noaptea nunţii. Fraţii vânzătoarei l-au prins pe tata, l-au uns cu smoală şi i-au dat foc. Aveam vreo 15 ani când unchiul Volodea, un frate vitreg de-al mamei, m-a luat sub ocrotirea lui. Când s-a întors de pe front, Volodea n-a stat prea mult pe gânduri, m-a dus în pivniţă şi m-a violat împreună cu trei beţivani dezertori. După isprava asta, Volodea m-a prezentat unui proxenet libidinos, Vitea Gorbun din Sevastopol. Proxenetul s-a îndrăgostit de mine şi i-a oferit lui Volodea un tractor „Lenineţ” în schimbul

meu. Astfel eu am nimerit la „Găinile Tăcute” din Sevastopol, un grup de fete abuzate şi traficate în numele lui Stalin. Vremurile erau grele, foamea bătea la uşă, oamenii erau deportaţi, iar eu deţineam deja recordul absolut la competiţiile neoficiale de gang-bang socialist. Dar nu stăteam prost nici cu materialismul dialectic! Într-un fel, m-am obişnuit cu soarta mea zbuciumată, ba chiar am învăţat să mă simt bine în timpul violurilor. Asta m-a ajutat să scap de frică şi nu a trecut mult până când i-am smuls coaiele cu dinţii unui general, rus care m-a închiriat pe două nopţi. După asta, am reuşit să evadez, dar am fost prinsă peste câteva zile, fiindcă aproape toţi erau turnători. Oamenii se denunţau unii pe alţii de frică. Am fost pedepsită crunt. Pedeapsa a constat într-un viol masiv de însămânţare, la care a participat renumitul regiment „Cârtiţele Negre” şi brigada aeropurtată „Vulturii lui Stalin”. Şi-au dat drumul în mine trei zile şi trei nopţi, după care am fost decorată cu ordinul „Mundi Mom” şi am fost eliberată. Peste câteva zile m-am întors la baştină, unde am fost întâmpinată de unchiul Volodea şi bătută măr pentru curvărit.

Peste nouă luni de foame şi abuzuri, mai mult moartă decât vie, am născut un băieţel vânăt, slăbănog, cu un ochi albastru şi altul verde. Asta se întâmpla în toaleta din spatele casei şi nefericirea a făcut să fiu surprinsă de Volodea tocmai când năşteam. Mare iubitor de copii, unchiul a insistat să arunc fătul în groapa cu căcat, dar eu am ripostat. Asta m-a costat patru coaste şi dinţii din faţă. N-am avut de ales, fiindcă Volodea avea o sută şi ceva de kile (mânca fără probleme carne de mort), iar coaiele şi le-a pierdut pe front, aşa că nu prea aveam unde lovi. Cu alte cuvinte, am fost nevoită să-mi arunc pruncul în toaletă. Era o toamnă friguroasă… nu s-a chinuit…

Dar nu mult după aceea, am găsit un moment potrivit şi m-am răzbunat din plin. Într-o sâmbătă după-amiază, Volodea s-a întins obosit, după ce a halit nişte mortăciune de la râpă şi a tras câteva pahare de samagon cu somnifere nemţeşti, adăugate de mine pe ascuns. S-a întins pe salteaua răpănoasă, îmbujorat ca un bebeluş, dar eu n-am avut emoţii. Am aşteptat să adoarmă, apoi am găsit un cablu de oţel, nişte funii, sârmă şi două lanţuri. Volodea dormea buştean, aşa că n-a simţit cum i-am întins mâinile deasupra capului şi i le-am înlănţuit. I-am legat strâns şi picioarele. Am scos pe geam lanţul de la mâini şi l-am legat de nucul bătrân de lângă casă. Lanţul de la picioare l-am tras în partea opusă şi l-am scos afară pe uşa de la verandă. Tractorul lui Volodea era în ogradă. Uriaş, cu şenile pline de noroi, numai bun de remorcat tunuri. Odată, ca să mă îmbuneze după un viol, Volodea mi-a arătat cum se conduce tractorul. Şi n-am uitat. Am legat deci lanţul de plugul tractorului, m-am urcat şi l-am pornit. Am făcut cam un metru, până când lanţul s-a întins niţel. Apoi am oprit tractorul. M-am dat jos, am intrat în casă şi l-am verificat pe Volodea. El era întins strună, uşor desprins de la suprafaţa patului. Mormăia şi suspina înfundat prin somn. Am luat o cârpă, am legat-o de vârful unui băţ, m-am dus la toaleta din spatele casei şi am înmuiat cârpa în căcat. Apoi m-am întors şi am băgat cârpa în gura lui Volodea, în loc de căluş. După asta, mi-am potrivit un scaun şi am aşteptat...

N-a durat mult şi Volodea s-a trezit. E drept că nici eu nu l-am lăsat să-şi împlinească somnul, fiindcă l-am tot împuns în coaste cu o andrea înroşită pe foc. Deja puţea de-a binelea a carne arsă, când Volodea a bulbucat ochii, mugind ca un taur hăituit. Când s-a trezit de-a binelea, i-am explicat situaţia în detaliu. În primul rând, l-am anunţat că va fi dezmembrat lent şi cu pauze de îngrijire. Apoi i-am explicat motivele mele,

şi anume: un om de căcat este mai rău decât un căcat de om. Căcatul de om este folositor ca îngrăşământ, iar omul de căcat nici atât. De aceea omul de căcat trebuie transformat în îngrăşământ ca să fie de folos. Asta aveam de gând să fac cu Volodea… să-l fac folositor. Dar el n-a înţeles nimic probabil, doar mugea şi transpira abundent. Eu nu sunt prea sadică de felul meu, aşa că l-am dezmembrat pe Volodea destul de repede, stropindu-l din când în când cu apă clocotită. Procedura s-a întins cam pe două zile, până când m-am plictisit şi am accelerat tractorul. Nici nu mi-am imaginat cât de rezistent este trupul unui om. După ce l-am făcut bucăţi, l-am îngropat în grădină. N-am avut niciun fel de probleme, sau nu… o dată a trecut pe la noi un enkavedist[46] tinerel, a intrat în casă, m-a întrebat de tractor, după care a văzut o pată întunecată pe podea, s-a aplecat, dar na apucat să mai comenteze nimic fiindcă i-am implântat în ceafă o şurubelniţă ascuţită ca acul, pe care o ascundeam în mânecă. Apoi a mai venit un enkavedist simpatic, în geacă neagră de piele, dar l-am potolit cu un supt de pulă convingător. Oricum, arătam prea firavă ca să mă bănuiască cineva de ceva! Apoi s-a răspândit zvonul că Volodea a fost deportat în Siberia din cauza tractorului. Am lăsat totul baltă şi am plecat din casa blestemată.

Foamea m-a împins şi pe mine la limită, aşa că în iarna lui ’48 am gustat pentru prima oară carne de mort. La început mi-a fost foarte rău, aveam tot felul de halucinaţii, dar până la urmă am supravieţuit şi mai mult decât atât, am început să arăt din ce în ce mai bine. Peste puţin timp, am învăţat să „vânez căprioare”, adică să ademenesc oameni, în special bărbaţi, şi să-i omor. Cu dezmembratul deja aveam experienţă, aşa că nu mi-a fost deloc greu. O parte din carnea lor o mâncam, de obicei crudă, era mai

---

[46] Enkavedist – securist NKVD (afaceri interne, poliţia secretă).

hrănitoare, iar o parte o vindeam. Încet, încet, am adunat nişte bănuţi şi, cu ajutorul unui ofiţer evreu pe care l-am sedus şi care m-a luat mai apoi de nevastă, am reuşit să fug în America. Andreaua m-a ajutat să mă debarasez de ofiţer, iar apoi lucrurile s-au derulat fulgerător. Ochii mei lascivi, părul blond, trupul voluptuos şi engleza stâlcită m-au ajutat să ajung în audienţă la magnatul Jack Weissmuller, supranumit „Earthmaster”. Acesta, de-a dreptul obsedat de mine, m-a cerut de nevastă, apoi şi-a trecut toată averea pe numele meu şi s-a aruncat de pe unul dintre zgârie-norii companiei sale „Soulspace Lights & Shadows”. Astfel am devenit cea mai bogată femeie din lume care, dacă nu ştiai, s-a ascuns o perioadă în spatele numelui de Marilyn Monroe, pentru a sustrage atenţia de la afacerile cu armament şi medicamente.

Mai târziu lucrurile au cam degenerat şi am fost nevoită să-mi înscenez moartea ca apoi, după o complicată operaţie plastică, să devin bărbat pentru o bucată de timp. Cu noul chip am reuşit în scurt timp să mă impun în politică, ca apoi să ajung la Cârma din Umbră. După ce mi-am asigurat existenţa pe un milion de ani înainte, a început să mă preocupe problema mortalităţii. În primul rând, mi-am făcut o operaţie de refacere a sexului, am redevenit femeie, dar intenţionat nu prea atrăgătoare, ceea ce m-a ajutat să dispar pur şi simplu ca să pot conduce lumea din umbră fără probleme. Ziua mai lucram ca frizeriţă la „Olimpiada”, iar noaptea mă ocupam de soarta lumii. Dar într-o zi m-a lovit o nostalgie şi un dor nespus! Am lăsat totul baltă şi m-am întors la Năpârca. Am găsit doar ruinele casei blestemate şi, fără să-mi explic de ce, m-am pomenit în grădină, lângă toaleta prăvălită. Am stat nemişcată câteva minute, simţind un nod în gât, sfâşietor... Dintr-odată am izbucnit în hohote de plâns. Nu mai ştiam de mine şi nici nu mă puteam opri.

Gărzile mele au venit să mă liniştească, dar am urlat la ei să mă lase în pace şi le-am spus să se bage în toaletă şi să-mi aducă scheletul de copil. Ei s-au uitat nedumeriţi la mine şi după ce i-am împuşcat în frunte pe doi dintre ei, ceilalţi doi s-au băgat până la gât în căcat şi mi-au adus scheletul nefericitului meu prunc.

21. Falanga

În acea perioadă nu prea m-am ocupat de omenire, iar politicienii au cam luat-o pe arătură. Aşa s-destabilizat situaţia în general, încât nu şi-a reven nici până astăzi. Dar nu-i nimic, imediat ce punem planul meu la punct se vor rezolva toate. În primul rând, dragul meu Ionel, vreau să-ţi mai destăinui ceva. Eu am vrut nespus de mult să-mi înmormântez pruncul omeneşte, de aceea l-am scos din toaletă. Am plecat cu el la Moscova şi l-am însărcinat pe Hruşciov să-l scoată pe Lenin din Mausoleu ca să depun acolo trupşorul neîmplinit. Evident, Hruşciov a făcut spume, mai ţii minte ce perioadă încordată a avut. A dat cu pantoful în masă, Cuba, Castro, Kennedy, războiul rece! Toate din cauza mea! Mi-a căzut cu tronc Mausoleul şi gata. Şi dacă nu mai intervenea o problemă, Lenin era de mult scos din Mausoleu. Iată ce s-a întâmplat. În timp ce pregăteau scheletul pruncului

meu pentru conservare, doctorii m-au anunţat că pruncul are şase degete în loc de cinci. Şase degete la mâna dreaptă. Asta m-a pus pe gânduri şi am hotărât pe moment să amânăm pregătirile pentru Mausoleu. Evident, Hruşciov s-a mai relaxat, şi uite aşa, am scăpat ca prin urechile acului de un război nuclear! Într-adevăr, scheleţelul avea şase degete la mâna dreaptă. Atunci m-a străbătut un fior şi brusc mi-am amintit! Singurul lucru pe care îl aveam de făcut era să-l contactez pe moş Chirtoacă de la Durleşti, întemeietorul spiritismului cibernetic, cel care l-a educat pe Kashpirovski şi a iniţiat-o pe baba Vanga în arta profeţiei! Nu ţi-am povestit, dar odată, la un păhăruţ de balsam oriental, moş Chirtoacă mi-a spus următoarele:

„Draga mea Serafimuşca, vin vremuri grele! Homeacii mei au năpârlit. Bufniţa mea, Snejana, n-a mai dormit de trei zile şi trei nopţi. Pânticăreşte[47] sărăcuţa, are găinaţul purpuriu, iar ăsta-i semn de război! Baba Vera de la Sculeni a confirmat vestea blestemată! Şi găinile ei au bădrăganie purpurie! Acupuncturistul meu de la Ungheni a găsit trei mormoloci în cana cu izvar[48]! Un mormoloc roşu, unu' galben şi altu' albastru! Cu alte cuvinte, am belit-o! România va ataca mişeleşte Moldova şi o va cotropi. Mi se face păru' măciucă numai când mă gândesc că s-ar putea să devenim români! Doamne fereşte! Trebuie să ne mobilizăm, Serafimuşca! Să nu lăsăm hoardele barbare să ne fure graiul! Asta-i uneltire diavolească şi dacă nu ajungem în iad să-l detronăm pe Satana, s-ar putea să pierdem războiul cu România! Azinoapte am chemat duhul lui Grigore Ureche să mă lămurească şi pe mine care-i treaba. Din câte am înţeles de la el, corbul fără cuib nu crâcneşte fără voia păpuşarului cu

[47] Pînticăreală, bădrăganie - diaree.

[48] Izvar - vin fiert.

stea de rubin, iar căpitanul zâmbăreţ adună legiunile papagalilor de oţel! Cu alte cuvinte, treaba-i putredă, Serafimuşca! Vâlvătaie de pucioasă cu venin clocotit va curge şi nimeni nu va scăpa! Nici lebedele, nici scorpionii! Ca să mă asigur, am apelat şi la duhul lui Hitchcock, iar el mi-a spus că singura salvare este „Cheia Porţilor de Foc", un cod încrustat pe falangele a 999 de copii morţi. Şi nu orice copii, doar cei care au şase degete la mâna dreaptă. Acela care va aduna de la fiecare copil a şasea falangă, va descoperi nişte simboluri antice incrustate în os. Aranjate într-o anumită ordine, aceste simboluri pot alcătui Cheia, care la rândul ei va deschide porţile Iadului!" Asta mi-a destăinuit moş Chirtoacă, palid la faţă de îngrijorare, dar în legătură cu războiul eu i-am spus:

„Matale stai liniştit, atâta timp cât sunt eu la cârmă, nu există niciun risc să ne atace careva. Gândeşte-te şi singur, chiar ieri de dimineaţă m-a sunat Putin să-şi ceară iertare că nu mi-a livrat la timp nişte focoase nucleare, apoi, mai pe dupăamiază, mă sună Bin Laden să-şi ceară iertare pentru întârzierea unui eşalon[49] de opiu, iar spre seară mă sună Bill Gates să-şi ceară iertare aşa, pur şi simplu, că nu şi-a mai cerut demult iertare de la mine! Aşa că, totul e sub control, nu există niciun risc să fim cotropiţi şi transformaţi în români peste noapte. Moldoveni ne-am născut, moldoveni murim! Krest na puze[50]! Netali nu te lua după bădrăgania găinilor şi nu mai chema duhurile prea emotive! Decât să apelezi la Grigore Ureche sau la Hitchcock, mai bine cheamă duhu' lui Shopenhauer, sau măcar al lui Dosoftei, să-ţi explice ei mai la rece care-i treaba!"

Şi uite aşa, l-am potolit eu pe moş Chirtoacă. Dar pe

---

[49] Eşalon – garnitură de tren, marfar.

[50] Crest na puze – *Cruce pe pântec!* — un soi de *Să mor dacă mint!*

de altă parte, crede-mă, Ionică, treaba cu falangele şi posibilitatea de a pătrunde în acareturile Satanei mi s-a părut extrem de atractivă! Mai scurt, n-am stat eu prea mult pe gânduri şi am făcut primul pas. Am cumpărat aproape toate cimitirele din lume, am angajat un milion de arheologi şi i-am pus la săpat! Să ştii că nu-i uşor să găseşti 999 de scheleţei cu şase degete la mâna dreaptă! Dar în cele din urmă, după trei luni de săpături, am izbutit! Am adunat o căruţă cu falange, ca să nu bată la ochi, şi, m-am dus cu ea la Profir Podoabă, un profesor de semiotică de la Dănceni. După trei zile şi trei nopţi, el a descifrat semnele incrustate pe oscioarele subţiri, dar s-a dovedit a fi prea hapsân. A cerut unu la sută din toată afacerea, iar acum putrezeşte în Codru, împreună cu asistenta lui, Angela Mortimer, mare specialistă în limbi moarte. Ceea ce am vrut eu să-ţi spun, Ionel, este că am mare nevoie de tine! Semnele de pe cele 999 de falange formează următorul mesaj:

„Doar unul e unul, aşa cum niciunul nu e nicăieri. Cel care nu e nicăieri nu vrea să ajungă niciunde, fiindcă poposeşte peste tot. Cel care e peste tot, e în tine şi lângă tine deopotrivă. Doar cel care va uni sub semnul razelor minţile celor plecaţi, va ajunge la Porţile de Foc! Doar cei ce nu mai sunt, pot fi una sub semnul razelor. Uneşte-i şi intră! Intră şi spune! Spune şi taci! Taci şi aşteaptă! Aşteaptă şi cerberul va intra! Scoate cimpoiul şi cântă-i! El te va crede mort şi te va lăsa! Împunge-l cu degetul în frunte şi va împietri! Aşa vei trece de el şi vei ajunge la tron!”

— Ce zici, Ionică? Nu-i aşa că-i palpitant?

— Da, este, dar ce semnifică toate astea?

— Ai răbdare băiete! Tu nu trebuie decât să mă asculţi, şi eu te voi răsplăti cum n-ai visat şi nu ţi-ai imaginat!

— Şi ce trebuie să fac?

— Fii atent! Tot ce trebuie să facem noi este să-i unim pe cei morţi sub semnul razelor!

— Cum adică?

— Foarte simplu, trebuie să unim creierele celor morţi într-o reţea!

— Un fel de Internet?

— Nu! Internetul e primitiv ca o roată de căruţă faţă de reţeaua pe care o vom pune noi la punct!

— Dar cum putem face asta?

— Stai liniştit, de asta mă ocup eu şi atomiştii mei! Iar tu ascultă-mă şi reţine ce-ţi spun! Vom uni creierii morţilor într-o reţea, vom deschide porţile iadului şi îl vom detrona pe Satana! Deocamdată n-am înţeles despre ce fel de cimpoi este vorba acolo, dar clarificăm noi şi asta! Iar apoi…

— Stai aşa, doamna Serafima! Eu m-am zăibit[51] de bredul[52] matale! Cât se mai poate? Eşti o femeie bătrână, aparent cumsecade, dar te comporţi de parcă ai avea schizofrenie! Care cimitire? Care iad? Care Satana? Matale nu înţelegi că ai neuronul mucegăit şi că trebuie să te duci la psihiatru! Dacă vrei, te ajut, eu am o relaţie la Costiujeni! Fără şokovaya[53], fără haloperidol! Doar linişte şi relaxare! Sincer acuma, doamna Serafima!

— Stai, Ionel, stai! Nu mă jigni! Eu nu te mai înţeleg măi băiete! Cum rămâne cu harul tău, cu nemurirea? Chiar nu te interesează puterea, nu vrei să conduci lumea din umbră, alături de mine?

— Care umbră, Serafima? Care putere? În loc să pregăteşti nişte cănuţe, nişte covrigei, nişte bombonele pentru a le da de pomană la copilaşi, aberezi despre putere şi control! Sincer, nu-ţi stă bine la vârsta matale să fii aşa de nesătulă! Chiar nu vrei să

---

[51] Zăibit - sictirit, plictisit.

[52] Bred - delir.

[53] Şokovaya - terapie prin şocuri electrice.

te odihneşti?

— Este deja a patra oară când mă jigneşti Ionel, iar eu te-am iertat doar de trei ori! Sau îţi retragi ultimele cuvinte, sau trimit paţanii[54] de la Tiraspol să te dezmembreze în zece bucăţi, să le betoneze şi să le îngroape prin toată lumea! Să vedem cum te aduni!

— Bine, îmi retrag ultimele cuvinte!

— Foarte inteligent din partea ta. Aşadar, vrei să colaborăm sau nu?

— Nu!

— Te mai întreb o dată! Ultima dată! După care trimit băieţii! Deci, vrei să lucrezi pentru mine sau nu?

— Dar ai spus de colaborare!

— Nu mă încurca, Ionel! Te avertizez pentru ultima dată!

— Dar ultima dată a fost mai devreme!

— Nu te juca cu moartea!

— Dar eu nu mă joc cu moartea! Eu mă joc cu matale!

— Sau cu mine, sau cu moartea, e tot una!

— Aha, bună ziua, Moarte!

— Ionel, nu glumi! Te mai întreb o dată, vrei să colaborăm sau nu?

— Vreau, Serafima, vreau!

— În sfârşit! Eu deja te vedeam dezmembrat!

— Ei, acuma şi matale… m-ai crezut prost? Cum să nu vreau să colaborăm? Eu doar am vrut să-ţi testez perseverenţa şi calmul, ca să ştiu dacă merită sau nu să lucrăm împreună!

— Foarte bine, Ionel! Mă bucur că ai înţeles care-i treaba! Deci… batem palma?

— În cuie!

— Poftim?

— Batem palma în cuie!

— Care cuie?

---

[54] Paţan - golan, bandit.

— Cum care, cuie pentru palmă!

— Palma cui?

— Palma nu e cui! Palma e palmă, cuiul e cui!

— Aha, eu văd că tu nu te-ai dat la brazdă! Îţi baţi joc de mine, în continuare! Pramatie! Las' că te pun eu la punct! Stai aşa să-l sun eu pe…

— Nu, nu! Doamna Serafima, eu am glumit! Promit că nu mai fac! Gata, bajus[55], doamna Serafima!

— Bun! Hai să te văd! Batem palma sau nu? Te întreb ultima oară!

— Batem! Gata, poftim!

— Bravo! În sfârşit, Ionel, ştii şi tu ce vrei de la viaţă!

— Da, şi mai vreau ceva!

— Spune!

— Vreau să-mi dai mai multe detalii despre planul cu cimitirele şi reţeaua din creierii morţilor, fiindcă nu înţeleg, dacă morţii au creierii putreziţi, cum ai de gând matale să le conectezi într-o reţea?

— Foarte simplu, stai să-ţi explic!

---

[55] Bajus - *Jur pe Dumnezeu!*

22. Reţeaua

— Oate ţi-am spus, poate nu, dar eu deţin deja 99% dintre cimitirele lumii. Cu indienii şi alţi netrebnici care dau foc la morţi e mai greu, dar eu am adunat suficiente cimitire ca să pot pune la punct reţeaua. Totuşi, ca să fiu sigură, am cumpărat şi 80% dintre crematoriile lumii! Le-am cumpărat şi le-am demolat, ca să impun peste tot tradiţia îngropatului! Acuma, în legătură cu putrefacţia. Cum pot fi conectaţi creierii morţilor? Foarte simplu, prin Rezonanţă Bacterială, o nouă tehnologie dezvoltată de Lioha Şustrîi[56], un sineak[57] de la Mezon, în colaborare cu biochimiştii mei de la Biokibernetika Bălţi. Practic, procesul de descompunere presupune o paletă complexă de frecvenţe! Putrefacţia creierului presupune frecvenţe mai joase, iar putrefacţia inimii, frecvenţe mai înalte. Acum n-are rost să intru în amănunte, dar aceste frecvenţe pot fi captate, ajustate şi direcţionate, dacă ai tehnologia şi oamenii potriviţi. Koshkin, spre exemplu, pe care l-am cumpărat cu o cisternă de Absint, deja a pus la punct nanogeneratorul morfologic de centralizare a interferenţelor. Iar angajaţii mei de la institutul Heisenberg din Oslo se ocupă de stabilizatorul energiilor întunecate. Înţelegi?

— Da, cum să nu înţeleg? Dar care-i scopul acestei reţele?

— De fapt, nu este o reţea, este un decodor gigantic, menit să descuie porţile iadului! Iar porţile astea, crede-mă, nu sunt o glumă! Sunt un zid de plasmă cu înălţimea de o mie şi grosimea de o sută de anilumină. Urmează cele trei ziduri de rezervă, din aur clocotit,

---

[56] Şustrîi - ager, hîtru, sprinten.

[57] Sineak - alcoolic, beţiv.

lapte ars şi sânge închegat! Cu alte cuvinte, avem nevoie de un superdecodor care să spargă toate sistemele de închidere şi deschidere, astfel încât să poţi intra sau ieşi din iad când vrei! Iar scopul nostru e simplu şi nobil! Să-l detronăm pe Satana şi să scoatem omenirea din căcat! Să lichidăm răul, cum s-ar spune, fiindcă Diavolul o ahuit[58] cu totul în ultima vreme! Iar pentru asta, atomiştii mei au creat o bombă cu impuls cuantic. O bombă cât o mazăre, care n-are niciun efect pe lumea asta, dar pe lumea cealaltă rupe osu'! Testul ruşilor de la Novaya Zemlya a fost un sfârâit de chibrit ud, pe lângă testul pe care l-am zamutit[59] noi săptămâna trecută în Purgatoriu!

— Mă bucur, dar care-i misiunea mea în toată povestea asta? Cu ce pot fi eu de folos?

— Misiunea ta, Ionică, este să plasezi bomba sub tronul Satanei şi s-a zis cu iadul! Aşa că… tot răul spre bine, măi Ionele! Eu ştiu că tu m-ai crezut o scorpie, o băbătie malefică! Dar nu te lua după aparenţe! Să ştii că pe mine suferinţa nu m-o frânt, Ionică! Pe mine durerea şi chinurile m-au făcut mai puternică şi mai bună, căci puterea fără bunătate nu-i putere! Puterea adevărată vine din inimă, nu din creier, să ştii asta de la mine, că eu peste trei, patru sute de ani am să mor, da' tu să transmiţi mai departe vorbele mele, din generaţie în generaţie! Înţelegi?

— Înţeleg, înţeleg! Matale spune mai departe, nu te abate. Svetlana, tu notezi?

— Da, domnu' Ion, notez tot!

— Stai aşa, Ionică, da' cine-i Svetlana?

— Liniştiţi-vă, doamna Serafima! Svetlana este asistenta mea! Dumneavoastră povestiţi, povestiţi!

— N-am înţeles, care asistentă? Parcă nu era nicio asistentă!

---

[58] Ahuit - uluit, stupefiat.

[59] Zamutit - a zamuti, a pune la cale, a plănui.

— Era, era! Eu nu lucrez fără asistentă! Dar să nu ne abatem! Spuneaţi că trebuie să scoatem omenirea din… pardon de expresie, dar credeţi că răul poate fi eliminat?

— Cum să nu! Parcă ţi-am mai explicat! Plasăm bomba sub curul Satanei şi îl facem praf! Apoi luăm iadul cu asalt, spânzurăm dracii, instaurăm bunătatea omenească şi legile din rai! Înţelegi?

— Înţeleg, înţeleg! Liubomir Valentinovich, dumneavoastră ce credeţi?

— Stai aşa, Ionele, care Liubomir?

— Doamna Serafima, un pic de linişte, vă rog! Deci, Liubomir Valentinovich, ce părere aveţi?

— Cum adică ce părere? Nu-i clar? 380 de volţi şi am rezolvat problema! Putem încerca şi cu Haldol, dar matale ştii că eu nu sunt cu jumătăţi de măsură! Sau lecuim, sau ne jucăm! La deliru’ babei ar merge o lobotomie, dar… hai să încercăm o şokovaya, apoi o dietă cu Torazin pentru relaxare. Gata, să nu pierdem vremea, pregătiţi pacienta pentru proceduri!

23. Making of

Dragi colaboratori, stimaţi colegi! Iată, a mai trecut un an plin de încercări şi obstacole, dar noi nu ne-am lăsat doborâţi, am înaintat în forţă şi am obţinut rezultate remarcabile! Şi asta fiindcă am muncit cu toţii pe brânci! Mai ales eu! Blea budu[60]! La momentul de faţă Nekrotitanium controlează tot ce poate fi controlat din umbră, de sub pământ sau de pe orbită. „Ot Şanhaia de Dubaia!”[61] cum spunea un şofer de-al meu din Drăsliceni. Dar să nu intrăm în amănunte, important este că reţeaua funcţionează, băieţii de la Sevmash[62] ne asigură spatele, Koshkin îşi face datoria, iar spitalul dumneavoastră ne oferă suficienţi autişti cu abilităţi extraordinare, încât cercetările să nu stagneze. Colaboratorii noştri de la CERN se ţin de treabă, operaţiunea Higgs decurge normal, iar porţile iadului sunt pe cale să cedeze. De asta, m-am gândit să luăm cu toţii o pauză scurtă, de relaxare, fiindcă se apropie o perioadă cu adevărat dificilă şi trebuie să ne adunăm puterile! În scopul ăsta, am apelat la dumneavoastră, la strălucitul colectiv de la Costiujeni, fiindcă m-am săturat de vacanţele la Miami, Hawai, Barbados, Fiji, Waikiki, Nevis şi alte locaţii decadente! M-am săturat de hoteluri de lux, iahturi, lagune, piscine, cluburi, petreceri fastuoase şi simpozioane plictisitoare! Probabil, vă miraţi de ce am venit la dumneavoastră, domnilor doctori! Este foarte simplu, am un moft nou, nişte fiţe proaspete, ca să mă exprim mai rafinat! Iar moftul meu este simplu, vreau să mă

---

[60] Blea budu - *Să fiu curvă dacă mint!*

[61] Ot Şanhaia do Dubaia! - din Shanghai pînă-n Dubai.

[62] Sevmash - constructorul principal de submarine nucleare ruseşti.

simt ca o nebună de legat, vreau să fiu tratată altfel, ca o epavă a societăţii, vreau să fiu marginalizată, evident, în limitele pe care le voi impune, fiindcă dacă veţi exagera, vă ia mama dracului pe toţi! Mama Dracului e porecla maşinii mele de tocat degete… şi credeţi-mă, motanul meu, Genghis-Han, nu moare de foame şi nici nu scuipă unghii! Dar să fim optimişti, în primul rând, veţi fi plătiţi cum n-aţi mai fost plătiţi, asta vă garantez! N-o să mai depindeţi de salarii sau pensii, nici voi, nici familiile voastre şi nici strănepoţii verişorilor voştri! Asta dacă veţi munci cu dăruire. Este simplu ca bună ziua, voi veţi fi doctori în continuare, iar eu voi fi o pacientă inofensivă, prinsă în capcana sistemului psihiatric. Tot ce trebuie să faceţi este să-mi înscenaţi un diagnostic banal, o schizofrenie să zicem, iar apoi să mă trataţi corespunzător! Puteţi folosi cămaşa de forţă, puteţi folosi neuroleptice fără nicio reţinere, eu sunt obişnuită cu mătrăguna şi ergotul crud încă din copilărie, de când mă jucam de-a vampirii cu micuţa Bathory, aşa că nu mă impresionează pe mine niciun fel de psihotroape de-ale voastre! Lobotomia este exclusă, dar o puteţi pomeni, aşa, pentru suspans. Şocurile electrice sunt permise, dar fără porceală! Vreau tensiuni moderate, să mă gâdile pe la tâmple şi să-mi crească oleacă adrenalina. Fără spume şi limbă muşcată că vă betonez familiile în fundaţia următorului meu buncăr de la Nisporeni. În afară de asta, vreau să fiu insultată de infirmieri! Asistenţii mei o să vă dea lista de cuvinte porcoase pe care le accept. Vreau să fiu hrănită prost, închisă cât mai des în cămăruţe înguste, întunecoase şi reci. Sunt îngreţoşată de palate, saloane, grădini suspendate, păuni, fazani, lebede, fântâni arteziene şi cupidoni din aur masiv! Nu mai suport niciun fel de baroc, rococo sau art nouveau! De asta tânjesc după un pic de claustrofobie, umezeală şi singurătate!

Şi încă ceva, m-am plimbat un pic prin gospodăria nevoastre şi vreau să spun cu toată convingerea, Costiujeniul are nevoie de împrospătare şi renovare, pentru a atinge standardele internaţionale! Ştiu că aveţi nevoie de aparatură şi medicamente noi, ştiu că nu ajung paturi pentru bolnavi! Adevărul e îngrijorător, cereri sunt multe, specialişti puţini, condiţiile de muncă sunt precare şi de asta vă spun cu mâna pe inimă… sunt pregătită să investesc! După vacanţa mea de aici, vom discuta mai pe larg despre ce avem de făcut împreună, fiindcă vom avea nevoie unii de alţii, cu siguranţă! Vacanţa va începe chiar astăzi, adică vreau să fiu internată imediat! Cam atât pe moment… contractele şi celelalte instrucţiuni le veţi primi de la asistenţii mei! Ion Gavriliuc, mâna mea dreaptă, va juca şi el rolul unui psihiatru, pe lângă dumneavoastră, să mai scape şi el de încordare. Şi nu uitaţi, orice abatere, exagerare sau exces de zel va fi pedepsit aspru! Voi încă n-aţi auzit cum pârâie tendoanele unui om dezmembrat de patru bivoli africani! Dar gata cu scenariile sumbre! Să înceapă distracţia! Cum ajungem la secţia de internări?

24: Bonus

Îl mai ţineţi minte pe Valera Pelin, cel care a trecut cu buldozerul peste Borea Gavriliuc, tatăl lui Ionel? Şi mai ţineţi minte că Pelin a nimerit la puşcărie, iar Liuba, soţia lui, s-a cuplat cu bioenergeticianul Amihalachioaie, care a asigurat-o cu botox pe toată viaţa? Staţi să vedeţi ce s-a mai întâmplat cu ei, dacă nu v-aţi săturat de sânge! În primul rând, Amihalachioaie n-a apucat să cheltuie prea mult botox cu Liuba, fiindcă peste opt ani Valera s-a întors de la puşcărie şi când a aflat că nevasta l-a trădat, a înnebunit de mânie! Într-o noapte s-a îmbătat, a găsit casa bioenergeticianului, a intrat peste cei doi şi i-a hăcuit[63] cu toporul în pat. Apoi s-a dus la miliţie cu capul Liubei în braţe. Acolo, presat de miliţienii care nu erau cu planul la zi, a mai recunoscut şapte violuri şi

[63] Hăcuit - ciopîrţit.

un jaf armat la Vorniceni. În cele din urmă, a fost condamnat la moarte.

Timp de patru luni, Valera a fost încarcerat într-o celulă îngustă, fără geamuri, doar cu o grilă de ventilaţie în tavan şi o gaură de scurgere în podeaua rece de beton. În noaptea stabilită pentru execuţie, la ora 00:00, în celulă la el au intrat doi bărbati îmbrăcaţi în halate albe. Unul i-a aplicat o lovitură năprasnică cu bocancul în plex, iar celălalt a scos o seringă şi i-a făcut o injecţie în gât.

Valera s-a trezit într-o cameră spaţioasă, luminată puternic. Era legat într-un fotoliu chirurgical sofisticat. În faţa lui se afla un doctor înalt şi slab, care fuma un trabuc. După ce a scos câteva rotocoale de fum, doctorul a rupt tăcerea:

— Valeric, mă bucur că ţi-ai revenit! Eu sunt profesorul Ciuflea şi vreau să te felicit! În curând vei deveni unul dintre pionierii voluntariatului de sacrificare în numele ştiinţei şi al viitorului umanităţii. Eu mă aflu aici ca să te ajut în acest sens. Bineînţeles, mai ai şi alte opţiuni. Să fii împuşcat în cap ca un maidanez, într-o noapte ploioasă de noiembrie, la periferia oraşului Cernigov. Sau a doua opţiune, să fii împuşcat în cap, într-o noapte ceţoasă de octombrie, la periferia oraşului Taganrog! Ce zici? Alegi calea voluntarului onest sau opţiunile de rezervă?

Înainte ca Valera să spună ceva, doi medici care se aflau în spatele fotoliului chirurgical l-au apucat de cap, iar un al treilea medic s-a apropiat ţinând în mâna stângă o daltă, iar în mâna dreaptă un ciocan. El i s-a adresat lui Ciuflea:

— Doctore, eu zic să deschidem mai întâi zona temporală, să vedem care-i situaţia acolo!

— Da, mi se pare corect! a încuviinţat profesorul Ciuflea cu o expresie buhăită, dar plină de importanţă.

După nişte manevre destul de sângeroase şi,

primitive, specialiştii au desfăcut capul lui Valera în patru, apoi i-au aplicat o injecţie în hipotalamus cu o seringă uriaşă ce conţinea un lichid albastru, fosforescent. În următorul moment, Valera a văzut un cerc uriaş de lumină care i-a explodat în faţa ochilor. Apoi totul s-a dizolvat încetul cu încetul, transformându-se într-un huruit de motoare înfundat şi monoton.

Valera s-a trezit într-un coridor întunecat, lângă o uşă ovală şi ruginită, pe care era ştanţat simbolul radioactivităţii.

Era o căldură insuportabilă. Din ţevile întortocheate ţâşneau aburi fierbinţi. Valera era îmbrăcat într-o salopetă cauciucată veche, avea o cheie uriaşă în mână şi privea cu deznădejde undeva în gol. Când şi-a mai revenit, a cercetat cu atenţie spaţiul, iar după ce a descoperit nişte instrucţiuni şi scheme pătate cu solidol[64], a înţeles că era mecanic şi că se afla la bordul submarinului nuclear „Narval”.

Notă:

„Narval” – submarin strategic nuclear de ultimă generaţie, creat să arate ca o epavă pentru a induce în eroare inamicii. Plin de rugină, poluant şi foarte zgomotos tocmai ca să trezească suspiciuni, submarinul a fost fabricat în întregime sub apă şi n-a ieşit niciodată la suprafaţă. Poate fi văzut doar de focile şi urşii polari, sub gheaţa de la Polul Nord.

Anul şi locul fabricaţiei: 1972, Severodvinsk. Lungime: 470 m, diametru 50 m. Echipaj: un mecanic iradiat, schimbat din doi în doi ani. Armament: 70 de rachete balistice intercontinentale SS-T9, supranumite „Razele Iadului”. 1000 de torpile cu hidrogen MBX, supranumite „Pinguinii Morţii”. 300 de bombe cu

---

64 Solidol - vaselină tehnică.

imersiune controlată de tip „Pahan”[65], supranumite „Furia lui Dzerjinski”. Un aruncător de plasmă subacvatică INKUB supranumit „Flegma lui Nevski”. O mortieră QQ pe bază de vacuum, supranumită „Voinţa lui Stalin”, o praştie plutonică TTR, supranumită, „Bobârnacul lui Azazel”, un târnăcop, o seceră şi un ciocan.

Submarinul este pregătit pentru şapte sfârşituri ale lumii, inclusiv războiul postapocaliptic cu bâte şi pietre dintre mutanţii canibali rezistenţi la radiaţii.

[65] Pahan – autoritatea numărul unu printre puşcăriaşi.

25: Extrabonus

Subiectul Pelin a reacţionat pozitiv la aplicaţie, revenindu-şi spectaculos după o comă de două luni, întreţinută de echipa profesorului Ciuflea de la Institutul de Psihiatrie Cuantică din Trebujeni. Pe durata de inducţie, din data de 9 până în data de 19, subiectul a stat în poziţie de drepţi, cu faţa la perete, cum era prevăzut în faza de ameliorare. În faza următoare, subiectul a început să cânte imnul Uniunii Sovietice într-o latină impecabilă. Mesajul a fost corect, pasajele complete, iar subiectul a fost transferat în secţia „Karakum” pentru operaţiunea „Îngerul Căzut”.

La cei treizeci şi trei de ani neîmpliniţi, Ilarion Cimpoi obţinuse deja titlul de academician şi era laureat al premiului Mendeleev pentru descoperirea mucegaiului neuronal. El locuia şi lucra la vila sa din Străşeni şi doar din când în când mai pleca la Monaco sau Galapagos, unde îşi petrecea vacanţele împreună cu

soţia sa, Esmeralda, şi cei doi copii, Tristan şi Isolda.

Într-o seară, savantul se legăna îngândurat în fotoliul de piele, lângă biroul masiv de stejar. El analiza cu voce tare rezultatele unor cercetări complexe din ultimii patru ani:

— Aşadar… avem patru virgulă trei aici… apoi factorul neutru, apoi… sau… nu, n-are cum! Oare cum ar proceda Koshkin în situaţia asta? Poate mai bine trei virgulă patru… după care… Nu, nu şi iarăşi nu! Doar dacă…

Iritat, Cimpoi a şters calculele precedente şi a notat elegant o nouă formulă.

— Mda, asta-i altceva, acum chiar merit o vodcă! Nu ca ieri, când am băut nemeritat.

Sunetul telefonului l-a făcut să tresară. Cimpoi a stat câteva clipe nehotărât, după care a răspuns. Din receptor s-a auzit o voce de femeie.

— Domnu' Cimpoi, dacă nu greşesc? Mă bucur să vă aud!

Academicianul a simţit un fior în piept, dar a întrebat cât se poate de calm:

— Cu cine am onoarea?

— Onoarea e de partea mea, profesore! N-aş vrea s-o întindem prea mult, fiindcă timpul e preţios! Pare incredibil, dar dumneavoastră tocmai aţi găsit ceea ce noi căutăm de vreo şaptezeci de ani. Eu mă refer la formula care se află chiar acum pe biroul dumneavoastră superb. Totuşi, cel mai bine ar fi să discutăm despre asta între patru ochi.

Necunoscuta a închis brusc telefonul, iar academicianul a rămas înmărmurit. În următorul moment, în birou a intrat Esmeralda, soţia lui, şi i-a spus:

— Laric, mai fă şi tu o pauză! Eşti numai cearcăne! Cimpoi, palid la faţă, s-a ridicat, a stins lampa de birou şi a intrat în sufragerie tăcut. Farfuria cu sarmale

aburinde, paharul cu vin şi murăturile n-ar fi lăsat pe nimeni indiferent, dar Ilarion nu vedea nimic în jurul său. Soţia lui a observat imediat acest lucru.

— Laric, ce s-a întâmplat? Mă sperii!

— Nu-i nimic, puişor! Sunt concentrat la o ecuaţie şi...

— Bat-o pustia de ecuaţie! Uite cum îmi bate inima! Vezi? Gata, hai mănâncă, poftă bună!

Cimpoi a început să mănânce în linişte, dar Esmeralda îl privea nemişcată, fără să clipească. Ilarion a întrebat-o, încruntat:

— Auzi, de ce te uiţi aşa la mine?

— Cum de ce? Păi nu ne-am înţeles să discutăm între patru ochi, profesore?

Ilarion a scăpat lingura din mână şi a simţit o ameţeală puternică. Esmeralda s-a ridicat repede, l-a apucat de umăr şi a exclamat speriată:

— Laric! Nu mă mai speria! Hai să te întinzi un pic pe divan! Ce-i cu tine, ţi-e rău?

Cimpoi avea gura înţepenită şi nu putea să rostească niciun cuvânt. Soţia l-a condus până la pat. După ce academicianul s-a întins, Esmeralda s-a aşezat lângă el, l-a luat de mână şi i-a spus îngrijorată:

— Am ştiut că se va ajunge aici! Tu nu ştii să-ţi porţi de grijă, eşti ca un copil! Lucrezi până la extenuare şi uiţi că trebuie să te odihneşti, să mănânci, să respiri! Ce se întâmplă, Laric? Nu cumva ţi-a scăpat de sub control mucegaiul neuronal? Poţi să-mi spui, sau îmi ascunzi ceva?

— Nu-ţi ascund nimic! Pur şi simplu, am impresia că-mi ies din minţi! Aud tot soiul de… nu ştiu cum să-ţi explic…

Esmeralda a oftat, a ridicat privirile spre tavan, după care i-a spus:

— Lăsaţi, profesore… totul va fi bine! Momentan contactul este cam dificil, fiindcă soţia dumneavoastră este prea sensibilă. Din cauza asta, fluctuaţiile compromit conexiunea. Trebuie să ne grăbim! Formula pe care aţi descoperit-o este exact ce ne trebuie, dar fără colaborarea Domniei voastre, nu putem continua!

— Staţi un pic! se ridică Cimpoi în capul oaselor. Cine sunteţi, de fapt? Eu nu voi colabora cu nimeni, atâta timp cât…

— Atâta timp cât soţia dumneavoastră este în viaţă?

— Poftim?

— Niciun fel de poftim! Dacă nu vă convine parteneriatul, eu pot părăsi trupul ei, dar voi lua câte ceva cu mine, ca amintire. Iar aici va rămâne o legumă nemişcată!

— Bine, bine! Am înţeles! Vă rog să nu-i faceţi niciun rău! Eu voi colabora, promit!

— Asta-i altceva, profesore! Nimic nu este mai constructiv sub soare decât consensul! Aşadar, să trecem la treabă! De acord?

— Da!

— Prima întrebare. Sunteţi implicat în operaţiunea „Îngerul căzut?”

— Da.

— Îl cunoaşteţi pe doctorul Ciuflea de la Trebujeni?

— Da.

— Unde se află subiectul Pelin pe care îl pregătiţi pentru misiunea „Porţile Iadului?”

— Pe submarinul strategic Narval.

— Cum putem ajunge la el?

— Cu ajutorul batiscafului meu personal, „Boris Glavan”.

— Cum preferaţi să muriţi, ca să nu vă răpesc soţia şi copiii? Împuşcat în cap sau împins de pe stâncă?

— Mai bine aripi de Icar decât un glonţ hoinar!

— Minunat! Acum putem face cunoştinţă! Eu mă numesc Serafima. Serafima Cozonac.

sfârşit

(va urma)